

บทนำ

**ริมฝีปากแดงดูสุขภาพดีขยับพูด “ถึงเรียบร้อยแล้วค่ะคุณพ่อขา
ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”**

หญิงสาวผู้มีใบหน้าสวยคมวัยสิบเก้าปี ดวงตากลมโตเป็นประกาย
มุ่งมั่น ผมดำเงาหยักเป็นคลื่นยาวประบ่า เอียงคอหนีโทรศัพท์ มือบอบบาง
แต่เต็มไปด้วยรอยด้านกำลังความทนายเล่ห์หนา *ฉันรักสู่ราชวงศ์ซึ่ง พิษิต-
ใจฮ่องแต่หยั่งเงิน* ฉบับดัดแปลงในกระเป๋าดูทางใบไต่ยี่ห้อหลุยส์ วิตตอง
ที่ได้มาจากการหลอกล่อพี่ชายสุดหล่อให้ไปประมุขมา

“คุณพ่อจะกลับเชียงใหม่เมื่อไหร่คะ”

รัวซี ลูกสาวมาเพียเชียงใหม่ผู้ยิ่งใหญ่ คั่นเจอถุงใส่นายจนได้สิน่า

“อีกไม่กี่วัน รอเสร็จธุระที่แอลเอก่อน ซีซีก็กลับมาให้ทันนะลูก อย่า
เกลไถล” น้ำเสียงเข้มแฝงด้วยพลังอำนาจของผู้เป็นพ่อดังมาจากปลายสาย
อีกสิบวันลูกสาวก็จะอายุครบยี่สิบปี

“คะคุณพ่อ ไว้เจอกันที่เชียงใหม่ไหนคะ ดูแลตัวเองด้วยน้ำ จู๊บๆ” รัวซีกด
วางสาย แล้วเอานายไปนอนอ่านเล่นบนเตียง

ที่นี่คือบ้านพักตากอากาศหรูหราชแห่งหนึ่งในหมู่เกาะมัลดีฟส์ ขนาด
พอดีไม่ใหญ่โตเวอร์วังจนเกินไป เธอมาเที่ยวเล่นกับเมษยาณี เพื่อนสนิทวัย
เดียวกัน ก่อนที่อีกไม่กี่วันข้างหน้าจะต้องรับตำแหน่งสืบทอดจากผู้เป็นพ่อ

เรียนรู้อีกทางของมาเฟียเต็มตัว ต่อไปนี้อิสระที่มีจะลดลง แต่เธอก็ทำได้เด็ด
เนื้อร้อนใจแต่อย่างใดไม่ มันเป็นหน้าที่ที่ลูกสมควรกระทำ แม้เธอจะมีพี่ชาย
ต่างแม่คนหนึ่งคือกวีวัธน์ แต่ด้วยความที่ไม่ใช่สายเลือดบริสุทธิ์ เขาเลยไม่มี
สิทธิ์สืบทอดตำแหน่งยิ่งใหญ่นี้ ภาระหน้าที่จึงตกมาเป็นของ...ร้วชี

กวีวัธน์ พี่ชายต่างแม่ซึ่งอายุมากกว่าเธอห้าปี เพราะเขาเป็นลูกเมียหย้อย
จึงได้ไม่มีสิทธิ์อำนาจในวงการมาเฟียเท่าไรนัก เลยใช้ชื่อไทยอย่างทุกวันนี้ ต่าง
จากเธอที่ใช้ชื่อจีนเหมือนพ่อ

ความจริงแล้วพ่อไม่ได้อยากมีเมียหย้อย แต่เพราะในตอนนั้นแม่ของเธอ
ยังไม่ท้อง คุณลุงจึงบังคับให้แต่งงานเข้าบ้านอีกหนึ่งคน ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป
คุณแม่ของเธอก็ตั้งท้อง

กวีวัธน์เป็นคนใจดีกับครอบครัว รักน้องสาวอย่างร้วชีด้วยใจจริง
ระยะห่างระหว่างสายเลือดคนละครึ่งเลยหย่อนลงกลายเป็นสนิทสนม และ
เขายังเป็นแฟนกับเมษยาณี เพื่อนสนิทของเธออีกด้วย

ร้วชีเป็นลูกครึ่งไทย-ไต้หวัน แม่เป็นคนไทย พ่อเป็นคนไต้หวัน แม่
เสียชีวิตด้วยโรคประหลาดที่รักษาไม่หาย ไม่ว่าจะไปตรวจที่โรงพยาบาลใด
ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าหมดหนทางเยียวยา แม่ของร้วชีต้องทนทุกข์กับ
โรคร้ายนี้มานานห้าปี ถึงได้สิ้นบุญไปเมื่อปีก่อน

ร้วชีออกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาเมื่ออายุได้สิบสี่ปี เพราะต้องการจะ
เรียนบริหารธุรกิจของแก๊งกับพ่อ และปรารถนาที่จะดูแลแม่ไปพร้อมกัน เธอ
ยังแอบศึกษาเล่าเรียนอย่างอื่นควบคู่ไปด้วยเพื่อหาทางรักษาแม่ของเธอ

หน้ากระดานถูกเปิดผ่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งร้วชีเริ่มรับรู้ถึงอะไร
บางอย่าง นิยายเล่มนี้ก็เหมือนทุกๆ เล่มที่ผ่านมา คือไม่ได้ถูกดัดแปลงจริง

“โอ้เอ้ย! โดนหลอกขายได้ยังไงเนี่ย” ร้วชีสบถอย่างอารมณ์เสีย เธอ
เพียงปรารถนาให้หญิงสาวในนิยายที่ชื่อเหมือนเธอสมหวังในรักอย่างมี
ความสุข

ร้วชีพลิกไปยังหน้าสุดท้ายเพื่ออ่านบทสรุป เพียงไม่นานดวงตากลมโต

พลันคลอไปด้วยหยาดน้ำใส

“สุดท้ายนางก็ตายโดยที่ไม่ได้ครองคู่กับคนรักเหมือนเดิมสินะ รวีชีเอ๋ย
ทำไมต้องเต็งไม่ถึงอ่านจดหมายของนางให้เร็วกว่านี้” น้ำเสียงหวานร่าฟังอย่าง
เคร่าโศก มือปาดเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมาบ่อยๆ

ถึงจะชอบอ่านนิยายเวลาว่าง แต่เธอไม่ชอบอ่านเรื่องที่หักมุมจบเพราะ
ทำให้เจ็บปวดใจ รวีชีจึงปิดนิยายเล่มนี้ลงแล้วไม่สนใจมันอีก หญิงสาวลุกขึ้น
ไปเปลี่ยนเป็นชุดดำน้ำ ก่อนจะเขียนโน้ตทิ้งไว้ว่า

‘ไปดำน้ำเล่น เดียวกลับมา ไม่ต้องเป็นห่วง’

รวีชีแบกถังออกซิเจน หยิบกุญแจเรือ แล้วมุ่งสู่เรือลำเล็กที่จอดเทียบ
ท่าซึ่งห่างจากบ้านพักตากอากาศไม่ไกลนัก

ลมทะเลพัดเข้าหาหน้าสวยม น้าพากล้นธรรมชาติที่แสนจะสดชื่น
และแผ่กลิ่นทะเลไว้ ท้องทะเลกว้างใหญ่สีฟ้าครามใสแจ่มมองลึกลงไปถึง
เบื้องล่าง รวีชีพยายามอย่างมากที่จะไม่ขับเรือชนพวกที่เล่นกระดานโต้คลื่น
ไม่แปลกที่จะเห็นพวกเขาประปราย ละแวกนี้ไม่ได้มีบ้านพักตากอากาศของ
เธอเพียงหลังเดียว

เมื่อมาถึงจุดดำน้ำ หญิงสาวตรวจเช็คอุปกรณ์ทุกอย่างแต่กลับ
สะดุดใจกับถังดำน้ำ ทำไมถึงเหลืออากาศแค่ครึ่งเดียว เธอเพิ่งซื้อมาใช้หรือ
ตอนนั้นคิดว่าตรวจสอบดีแล้วนี่ โดนหลอกขายอีกแล้วหรืออย่างไรกัน รวีชี
ส่ายหน้าอย่างระอา ถ้ามีโอกาสเธอจะไปเอาเรือร้านนั้นให้ปิดกิจการไป
เสียเลย หญิงสาวไม่ลืมที่จะผูกปลายเชือกกับเบาะอย่างแน่นหนา แล้วผูกปลาย
อีกด้านไว้กับเรือเพื่อเกิดเหตุสุดวิสัย ก่อนจะค่อยๆ หย่อนตัวลงสู่ท้องทะเล

‘ไม่ผิดหวังจริงๆ ที่มา’

ความสวยงามที่แม้แต่เงินก็หาซื้อไม่ได้นี้ช่างประทับใจรวีชีอย่างแท้จริง
ไม่รู้กี่รูปที่ถูกถ่ายผ่านแว่นดำน้ำอัจฉริยะเพื่อเก็บไว้เป็นภาพความทรงจำ
แว่นนี้มีความพิเศษเพราะบอกได้ว่าดำน้ำมานานแค่ไหนและยังเหลือเวลา

อีกเท่าไรก่อนที่อากาศในถังดำน้ำจะหมด คงไม่คิดละสิว่าเธอจะซื้อแว่นราคาแพงขนาดนั้นมา ร้วซียังคงไม่โห่ร้านขายถังดำน้ำไม่หาย หากไม่ใช่เพราะความรอบคอบกับแว่นดำน้ำอัจฉริยะ ยามดำน้ำเพลินๆ เธออาจจะเป็นผีใต้ท้องทะเลไปแล้วก็ได้

ลึกลงไปจนถึงก้นทะเล ร้วซี้รู้สึกได้ถึงความเย็น ความรู้สึกเป็นอิสระราวกับโอบอุ้มอยู่ท่ามกลางความมืดมิดที่เปรียบเสมือนภาพฝันหนึ่งนั่นคืออะไร แนวปะการังตามโขดหิน มีทั้งปะการังแข็ง ปะการังอ่อน ดอกไม้ทะเล ผูงปลาตัวเล็กตัวน้อยที่ว่ายวนไปมาอยู่รอบตัวเธอ

พวกมันหยอกล้อกับมนุษย์ที่แต่งกายประหลาด ทว่าพอเธอยื่นมือออกไป ผูงปลาเหล่านั้นก็แตกกระเจิงไปคนละทาง ก่อนจะรวมตัวกันอีกครั้งอย่างสวยงามไร้ที่ติ ปลามากมายหลากหลายชนิดว่ายวนเวียนอยู่ไม่ห่าง เธอเรียกทุกชนิดว่าปลา ยกเว้นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งซึ่งมีสีส้มสลับขาว ที่เธอเรียกว่า ‘นีโม’ มันตัวเล็กน่ารัก วัยผลุบๆ โผล่ๆ แลแนวปะการังอ่อน

ร้วซียากยิ่งใจแทบขาด หากไม่คิดว่ามีอุปกรณ์ช่วยหายใจอุดอยู่ที่ปาก ดวงตากลมโตมองปลาหน้าตาแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เธอตามมันไปติดๆ อย่างสงสัย ตีนกบพลั่วไหลตามริ้วขาที่ขยับขึ้นลง หญิงสาวพุ่งดำดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว สายน้ำเย็นเฉียบบาดผิวเนื้อผ่านเวสต์สูทจนชาตึก แทบไม่รู้สึกรถึงความหนาว

แสงไฟสว่างขึ้นเมื่อสัมผัสถึงความมืดเกินกว่าตามมนุษย์จะมองเห็น ร้วซียังคงตามปลาตัวนั้นไปอย่างไม่ลดละ ปลาตัวนั้นส่องประกายสว่างเจิดจ้าเหมือนว่าตัวมันมีสีขาวใสจนเห็นก้างและไส้ใน เธอว่ายเข้าไปตามแก่งหินชอกเล็กๆ เรื่อยๆ สาหร่ายสีเขียวเข้มไม่เป็นอุปสรรคต่อการว่ายผ่านไป

ชอกหินเล็กเริ่มแคบลงเรื่อยๆ บรรยากาศรอบด้านมืดทึบวังเวงจนน่ากลัว

ความดันน้ำทำให้ร้วซี้รู้สึกเจ็บจี๊ดจนเส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบๆ หญิงสาวเคลียร์หู ยกมือบีบจมูกแล้วดันลมโดยการกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง และอีกหนึ่งอีก

จนกระทั่งได้ยินเสียงบ๊อ!

แต่แล้วปลาน้ำตื้นนั้นก็กลับว่ายขึ้นไปด้านบน หลุดออกจากหินผาสู่ทะเล ด้านนอก ร้วซีไม่อาจว่ายตามขึ้นไปได้เพราะทางแคบเกินไป เธอเลยคิดว่าจะถอยกลับไปทางเดิมเพราะอากาศในถังดำน้ำใกล้หมดเต็มทีแล้ว หากไม่เห็นพื้นด้านล่างเข้าซะก่อน หญิงสาวคงไม่หยุดชะงักแล้วจ้องมอง ไฟส่องสว่างเห็นอะไรบางอย่างระยิบระยับ ดวงตากลมโตเบิกกว้างก่อนจะกะพริบปริบๆ

‘สมบัติใต้ท้องทะเล!’

ไม่รอช้าให้ใครตัดริบบิ้น หญิงสาวพุ่งดิ่งลงไปดูใกล้ๆ เห็นหีบเก่าประดับอัญมณีที่ฝังอยู่เอียงกระเท่เร่ พร้อมกับเพชรพลอยหลากสีและแท่งทองของเก่ามากมาย เธอแทบจะกรี๊ดร้องในใจ แม้จะรวยมากอยู่แล้ว ทว่านี่เป็นสมบัติที่มีเงินเท่าไรก็ไม่อาจประมูลได้ แต่ออกจะแปลกเกินไปหน่อย เพราะไม่มีซากเรือล่มในระยะใกล้เคียงเลยแม้แต่หน่อย

ร้วซีคิดว่าตัวเองช่างโชคดีนัก การมาที่นี่มีสาเหตุหลักคือความฝัน ช่วงนี้เธอฝันเห็นทะเลถึยิบ ทำให้ว่าวุ่นใจต้องมาจนได้แต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหนแน่ จึงเสี่ยงดวงจับฉลากขึ้นมา ตอนแรกได้ฮาวายแต่ในช่วงวันที่สุดท้ายเธอกลับตัดสินใจว่าจะมามัลดีฟส์ จะเพราะอะไรก็ตามแต่...ขอบคุณสวรรค์!

ขณะที่เอื้อมมือลงไปหยิบจับสมบัติด้วยความตื่นเต้น ในความมืดที่ห่างออกไปด้านหน้า เธอเห็นแสงไฟดวงเล็กสีน้ำเงินพุ่งเข้ามาหาด้วยความเร็ว จังหวะนั้นเธอไม่คิดให้มากความ รีบคว้าของในหีบขึ้นมาได้สองชิ้น อีกมือหนึ่งก็ออกหมดไปตามสัญชาตญาณ ต่อยเปรี๊ยะเข้าให้ แล้วรีบหนีออกจากที่นั่นโดยเร็ว

‘มันต้องเป็นปลาแองเกลอร์แน่’

ร้วซีไม่แน่ใจ แต่แสงไฟที่เห็นจะมีอะไรได้นอกจากปลาปิศาจ มันเป็นปลาที่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวที่สุด อาศัยอยู่ในความมืดใต้ทะเลลึก แต่นี่มันลึกลับพอแล้วหรือ เธอไม่แน่ใจนัก บนหัวปลาชนิดนี้จะมีหนอนยื่นออกมาคล้ายมีดวงไฟส่องแสงติดอยู่ เอาไว้ล่อเหยื่อในที่มืด ปลาพวกนี้ตัวไม่ใหญ่ แต่ทำให้

กลัวคือหากมันมาเป็นฝูงหรือยกกันมาทั้งครอบครัว เธอจะอย่างไร

ทว่า...สิ่งที่รั้วซีเห็นนั้นหาใช่ปลาเองเกลอร์อย่างที่เธอคิดไม่ มันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีอยู่ในยุคนี้ต่างหาก

รั้วซีไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง รีบวิ่งด้วยใจที่ตื่นตระหนก ไอ้สาหร่ายสีเขียวอ่อนในคราแรกกลับพันขาเธอราวกับมีชีวิต เรียวขากระตุกอย่างแรงเพื่อดึงให้หลุดจากพันนาการ

‘โธ่เว้ย! หลุดสิวะ หลุด!’

รั้วซีสับสนในใจ ในเมื่อไม่ได้ผลจึงชักมีดออกมาฟันหับในคราวเดียว จากความคมเกิดรอยตัดเรียบเสมอ สาหร่ายเขียวอืดขาดสะบั้น เพราะอยู่ในทะเลที่เย็นเฉียบมานาน ยามนี้เธอเริ่มรู้สึกขนลุกซู่ ไหนโบรชัวร์บอกว่าปลอดภัยอย่างไรเล่า แม่แต่ฉลามสักตัวยังไม่มีเลย แต่ไอ้ปลาปีศาจนี่คืออะไร

หญิงสาวแหวกว่ายพุ่งไปตามเชือกที่ผูกเอาไว้ รักษาระดับความเร็วตามมาตรฐานที่กำหนด โชคร้ายของเธอยังไม่จบสิ้น เมื่ออากาศในถังดำน้ำใกล้หมดเต็มที!

‘โธ่! องค์กรเจ็ทเขียนช่องเต้เจ้าขา! พระองค์จะเอาอย่างไรกับซี!’

สปิริตอันแรงกล้า เธอไม่ยอมเป็นผีเฝ้าท้องทะเลแน่ ไม่อยากถึงตามปะการังแล้วหลอกลอนคนที่เก็บเธอไป จึงพยายามอย่างยิ่งที่จะว่ายน้ำสู่ผิวน้ำด้วยความเร็วเก้าเมตรหรือสามสิบฟุตต่อวินาที ตามมาตรฐานความปลอดภัย

ด้วยความกังวลไม่คิดปล่อยสมบัติในมือไป รั้วซีว่ายน้ำด้วยมือเดียว ขนาดความตายเป็นอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ รั้วซีเอ๋ย เธอเป็นคนเสียตายของ อะไรที่คิดว่าเป็นของตัวเองจะทิ้งรักทั้งหวงอย่างแรงกล้า

แต่นับว่าสวรรค์ยังเข้าข้างเธออยู่ ก่อนอากาศในถังดำน้ำจะหมดจริงๆ ร่างก็พุ่งทะยานสู่ผิวน้ำ

รั้วซีถอดอุปกรณ์สำหรับหายใจได้น้ำออก แล้วเหวี่ยงขึ้นไปบนเรือลำเล็ก

“อู๋! ฮ่าๆ” เธอร้องออกมาอย่างดีใจสลัดกับหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง แขนทั้งสองข้างกางกว้าง แหงนหน้าลอยคออยู่ในทะเล ในเมื่อยังกำสมบัติสองชิ้นที่

ไม่รู้วาคืออะไร เธอสูดอากาศสดชื่นเข้าเต็มปอด ดวงตากลมโตมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยยุเมฆ เป็นผลให้แสงอาทิตย์ไม่แยงตา ตื่นตัวกับความโชคดี ก่อนที่หญิงสาวจะป็นขึ้นเรืออย่างหมดแรง

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ก็ถึงเวลาที่เธอจะได้ขึ้นชมกับสมบัติ ทว่าบนโต๊ะเครื่องแป้งที่เห็นอยู่มีเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น มันคือเปลือกหอยอะไรสักอย่างยาวๆ บิดเป็นเกลียวไปจนถึงปลายแหลม แล้วอีกชิ้นหนึ่งเล่าหายไปไหน เธอจำได้ว่าตอนกำอยู่ในมือมันมีลักษณะกลมๆ ไม่ใช่ใหญ่มาก ตอนกำมือแน่นรู้สึกได้ถึงความแข็ง แต่ภายนอกมันหยุ่นเหมือนถูกห่อหุ้มด้วยตะไคร่

รวัชก็มองดูใต้โต๊ะ ไล่สายตาไปตามพื้นก็ไม่เห็น หรือว่าเธอจะทำหล่นในทะเล ด้วยอารามรีบร้อนกอบปรกับดีใจ ทำให้ลืมไปเสียสนิทว่าได้นำกลับมาครบทั้งสองชิ้นหรือไม่ พอมาถึงก็วางไว้ลวกๆ แล้วรีบไปอาบน้ำทันที เธอคาดเดาว่าอาจจะเป็นไข่มุกล้ำค่า หรืออาจจะเป็นหินก้อนหนึ่งเท่านั้น

“เฮ้อ ช่างเหอะ ไปกินบาร์บิคิวดีกว่า” ที่ด้านนอกรวัชได้ยินเสียงเมษยาณีกำลังย่างบาร์บิคิว กลิ่นหอมยั่วน้ำลายลอยเข้ามาเตะจมูกจนน้ำลายสอ ดวงตากลมโตชำเลื่องมองเปลือกหอยธรรมดาบนโต๊ะเครื่องแป้งแวบหนึ่ง ก่อนจะเปิดฝาขวดโหลที่บแสง ในนั้นมีลูกอมและเจลลี่หลากสีที่เธอชอบกินเป็นประจำ มือบางล้วงหยิบมาใส่ปากเม็ดหนึ่ง

ร่างเพรียวบางเดินออกไปข้างนอกอย่างร่าเริง หารู้ไม่ว่าของที่หายไปนั้นอยู่ในโหลใส่ลูกอมนั่นเอง ก่อนหน้านี้เมษยาณีเข้ามาในห้อง เห็นก้อนกลมๆ นมยุ่นวางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งเลยเกรงว่ามดจะขึ้นลูกอมของเพื่อน จึงเปิดขวดโหลแล้วหยิบใส่ลงไปด้วยความหวังดี เป็นที่รู้กันว่ารวัชรักและหวงของมาก แม้กระทั่งลูกอมเม็ดเดียวก็ไม่มีทางทิ้ง

บัดนี้สมบัติปริศนาชิ้นนั้นนอนนิ่งปะปนอยู่ในขวดโหลกับลูกอมและเจลลี่ทั้งหลาย

รวีซีเที่ยวเล่นกับเมษยาณีสองวันก็ขึ้นเครื่องบินเพื่อกลับเชียงใหม่

มีชายหนุ่มสองคนมารอรับเธอ คนหนึ่งคือกววิธน์ พี่ชายต่างแม่ ส่วนอีกคนนะเธอ หึๆ แฟนของเธอเอง ชาร์ล หนุ่มหล่อหน้าหวาน นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบสี่ปี เจ้าของโรงแรมชื่อดังในไทยและเชียงใหม่

เธอเจอกับเขาเมื่อสามปีก่อนที่สวนสาธารณะในเชียงใหม่ ตอนไปวิ่งออกกำลังกาย เชื่อกองเท้าเธอหลุดขณะที่เขารวิ่งผ่านมาพอดี ช่างน่าประหลาดที่เขาถ่มลงผูกเชื่อกองเท้าให้หญิงสาวที่ไม่รู้จักมาก่อน ทำให้รวีซีประทับใจเลยแลกเบอร์โทร. ติดต่อกันเรื่อยมา เป็นการพบรักที่ไม่น่าที่สุดเลยก็ว่าได้

ความรักหวานชื่นสุดแสนจะโรแมนติกยิ่งกว่าในนิยาย เขานิยัดดีและมีความเป็นสุภาพบุรุษ ทำให้รวีซีรักแฟนคนนี้มากถึงขนาดหลงหัวปักหัวปำราวกับเธอเป็นหญิงสาวโง่งมที่หลงรักชายหนุ่มจนไม่ลืมหลืมตา

“ชาร์ล!” ร่วงเปรี้ยวบางมีน้ำมีนวลวิ่งลากกระเป๋าดูทางเข้าไปกอดแฟนหนุ่มด้วยความคิดถึง แล้วส่งยิ้มให้พี่ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ แฟนหนุ่ม “พี่กี”

ส่วนเมษยาณีเองก็ไม่แพ้กัน วิ่งเข้ามากอดแฟนตัวเองด้วยสายตาสักซึ้งทำราวกับว่าที่ตรงนี้มีกันอยู่สองคน

“ผมคิดถึงรวีจัง” ชาร์ลเกลี่ยผมที่หลุดลุ่ยทัดหูให้แฟนสาว ส่งผลให้เธอหน้าแดงระเรื่อชวนมอง

รวีซีคลี่ผมหวานก่อนจะขยับปากพูด “แต่ซีคิดถึงชาร์ลมากกว่าอีกนะ”

ชายหนุ่มยิ้มตอบแล้วลากกระเป๋าดูทางให้เธอ

“พี่กี” ซึ้งกลับกับชาร์ลนะคะ” รวีซีหันไปบอกพี่ชายที่กำลังจับกับเมษยาณีอย่างดูดีเต็มท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมายที่มองมา พี่ชายเธอเป็นเลิกร้าย เมษยาณีไม่มีทางรอดคมเขี้ยวนี้ไปได้หรอก

กววิธน์โบกมือให้น้องสาว แล้วสนใจทำกิจกรรมต่อไป

“ไอ้เม ฉันไปก่อนนะแก ไว้เจอกัน”

เมษยาณีพยักหน้าทำเสียงอื้ออึ้ง เนื่องจากเรียวกปากชมพูฉ่ำหวานยังไม่ว่างตอบรับรวีซี

“พวกนี้น่าหมั่นไส้จริงๆ เลยนะว่าไหม” เธอพูดกับแฟนหนุ่มด้วยน้ำเสียงจริงจัง ใบหน้าสวยคมแดงเล็กน้อยอย่างชินอาย

“คุณหมั่นไส้หรือคุณอิจฉากันแน่” ชาร์ลส่งยิ้มร้ายให้เธอ นัยน์ตาจับจ้องหญิงสาวอย่างลึกล้ำ เหตุเพราะทั้งสองยังไม่เคยแม้แต่จะจูบกันเลยสักครั้ง

“อิจฉาอะไรกัน ใครอิจฉา ไม่มีสักหน่อย” รั้วซีเดินเร็วขึ้นอีกจนนำหน้าเขาไป แผ่นหลังบางที่ชายหนุ่มเห็นนั้นตั้งตรง ผิดกับน้ำเสียงเมื่อครูที่ดูจะเก๋อเขิน

ก่อนวันเกิด

อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า รั้วซีก็จะอายุครบยี่สิบปีแล้ว เธอสำรวจตัวเองหมุนตัวไปมา มองร่างเพรียวบางในชุดเดรสสีแดงที่สะท้อนอยู่ในกระจก

“เลิศที่สุด ร้านนี้แจ่มแหมจริงๆ” เธอชื่นชมเสื้อผ้าที่สวม ก่อนจะหยิบกุญแจรถมาถือไว้

รั้วซีคิดจะไปเซอร์ไพรส์ชาร์ลที่โรงแรมของเขา เธออยากใช้เวลาค่าคืนนี้กับแฟนหนุ่ม อีกไม่กี่ชั่วโมงอายุเธอก็จะขึ้นเลขสองแล้ว

โรงแรม H

เป็นที่รู้กันว่ารั้วซีนั้นเป็นแฟนสาวเจ้าของโรงแรม ใครจะกล้าไม่ให้เธอขึ้นไปหาเขาที่ด้านบนกันเล่า แม้เจ้านายจะสั่งไว้ว่าห้ามไม่ให้ใครขึ้นไป แต่ถึงอย่างนั้นพนักงานทุกคนก็ไม่มีใครกล้าขัดใจรั้วซี เธอเป็นถึงลูกสาวมาเฟียใหญ่ของเชียงใหม่ หากยังอยากมีชีวิตรอดก็หัดทำตัวดีกับเธอไว้ แล้วชีวิตจะยืนยาว

“นี่! ฉันสวยหรือยัง” รั้วซีถามพนักงานคนหนึ่งที่อยู่ตรงส่วนประชาสัมพันธ์

“สะ...สวยแล้วค่ะ วันนี้คุณรั้วซีสวยที่สุดเลยค่ะ” แม้จะรู้ว่าคนพวกนี้ตอบเพื่อเอาใจ แต่รั้วซีเองก็ต้องการความมั่นใจก่อนจะไปพบแฟนหนุ่ม

“ขอบใจนะ” เธอควักเงินจำนวนหนึ่งส่งให้เป็นค่าตอบแทน แล้วก้าวเท้า
เร็วๆ ไปขึ้นลิฟต์

ภาพฝันหวานขึ้นที่รั้วชีวาตไว้กลับพังทลายลงทันที เมื่อหญิงสาว
ใช้บัตรเครดิตเปิดประตูเข้าไปภายในห้องพักสุดหรู

แสงเทียนในห้องส่องสลัว เสียงเพลงสากลละกุสติกส์คลอเบาๆ พร้อม
กลิ่นไวน์จางๆ บนโซฟาตัวยาวปรากฏสองร่างคลอเคลียกันอยู่ คนหนึ่งคือ
แฟนของเธอ ส่วนอีกคนเป็นผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้ในสภาพเกือบเปลือย กอดจูบ
ซุกใช้ไปตามเรือนกายของแฟนเธอที่เหลือเพียงกางเกงสแล็กส์สีดำสนิท

รั้วชียีนตัวสั้นน้ำตาคลอ แต่นั่นยังไม่สะเทือนใจเท่าการได้ยินชายหนุ่ม
คุยโทรศัพท์กับใครบางคน

“ฮ่าๆ เธอหลอกง่ายจะตายไปรั้วชีนะ รอให้ผมได้แต่งงานกับเธอก่อน
แก๊งของคุณจะได้ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ถูกจับไล่ที่ทำกินอีกต่อไป ส่วนแบ่งก็
เป็นไปตามนั้นละ ผมขอครึ่งหนึ่ง”

รั้วชีเข้าอ้อนแทบจะทรุดลงบนพรม ชาร์ล...คนที่เธอรัก ทрыศเธอได้
อย่างไร

หญิงสาวหมุนตัวหนีออกจากห้อง เธอต้องบอกเรื่องนี้ให้คุณพ่อได้รู้เพื่อ
ป้องกันพวกคิดไม่ซื่อที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด แต่ทันใดนั้นผู้หญิงบนโซฟาก็หัน
มาเห็นรั้วชีจนได้

“คุณชาร์ลคะ มีคนเข้ามาในห้องค่ะ!”

“บ้าฉิบ! ส่งเอาไว้อแล้วแท้ๆ ว่าไม่ให้ใครขึ้นมา” ชาร์ลเห็นร่างเพริ้วบาง
อันคุ้นตาก่อนที่ประตูห้องจะปิดลง เขาคว้าเสื้อเชิ้ตสีขาวมาใส่อย่างรวดเร็ว

“อยู่ที่นี่ ห้ามออกไปไหน!” เขาหันไปสั่งหญิงสาวบนโซฟาด้วยน้ำเสียง
ที่แฝงไว้ด้วยความน่ากลัว

บนถนนนอกเมืองสายยาวมีรถสองคันขับมาด้วยความเร็วสูง รถคันหน้าเป็นของร็วซี ส่วนรถที่แล่นตามหลังเป็นของชาร์ล เขาตามเธอมาเพื่อต้องการอธิบายหรือต้องการเก็บกวาดก็สุดจะรู้ได้ ร็วซีเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วยิ่งขึ้นอีก มือหนึ่งจับพวงมาลัย อีกมือหนึ่งก็กดโทรศัพท์อีกๆ

“เลวที่สุด! สัญญาณรบกวน” มือบางปล่อยโทรศัพท์ที่ห้อยคล้องอยู่ที่ลำคอจนแกว่งไปมา เชียงไ้ยยามคำคืนในเขตชานเมืองช่างเจียบเจียบไร้ผู้คน แม้กระทั่งแสงไฟบนถนนยังริบหรี่

ชาร์ลชำนาญทางกว่าร็วซีมากนัก โรงแรมของเขายู่สุดเขตในเมือง พอออกนอกเมืองมาแล้วก็มีแค่ถนนกับสองข้างทางรกทึบ ภูเขาขึ้นสลับซับซ้อน เขาเปลี่ยนเส้นทางเพื่อที่จะอ้อมไปตักหน้าเธอ จนกระทั่งที่สุดแล้วเขาก็ตามแฟนสาวทัน

ร็วซีคว้าขวดโหลมาเปิดแล้วหยิบลูกอมใส่ปากด้วยความหงุดหงิดและเสียใจ ไม่ไกลจากตรงหน้ามีแสงไฟส่องจนแทบตาทำให้เธอรู้ว่หน้านั้นคือรถของชาร์ล เขาเปิดไฟสูงใส่เธอได้อย่างน่าตกตะลึง หญิงสาวเหยียบเบรกจนมิดรถคันทรูจอดนิ่งบนถนน รถสองคันจอดเผชิญหน้ากันไม่ไกลมาก

“จะเอาyingใช้ใหม่ ได้!” ร็วซีเหยียบคันเร่งพุ่งเข้าใส่รถของชาร์ล หากคิดจะวัดใจกับเธอก็มาเถอะ

อีกเพียงนิดเดียวเท่านั้นรถสองคันก็จะชนกันอยู่แล้ว ชั่วอึดใจร็วซีกลืนลูกอมลงคอโดยไม่ได้เคี้ยวอย่างทุกที และก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ชาร์ลหักพวงมาลัยหลบรถของเธอลงข้างทาง

ร็วซีเหยียบคันเร่งทั้งที่หัวใจเต้นกระหน่ำ ความจริงแล้วเธอก็กลัวอยู่บ้าง แต่เพราะรู้นิสัยของชาร์ลดี เขากลับตายยิ่งกว่าอะไร ถึงกระนั้นวันนี้เธอก็จะไม่ปล่อยชาร์ลไปแน่ เธอจำเป็นต้องกำจัดเขาเพื่อผู้เป็นพ่อ

นับได้ว่าวันนี้เป็นวันที่เธอประมาทที่สุดในชีวิต ออกมาหาเขาโดยไร้บอติการ์ดและอาวุธ หน้าซ้ายยังไม่ได้หาทางหนีที่ไล่ไว้ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า จะเกิดเหตุการณ์สะเทือนใจ ที่เลือกเส้นทางไม่คุ้นเคยก็เพื่อกันคนของชาร์ลมา

ดักหน้า ลัญญานโศรค์พท์ถูกรบกว่นเพราะเขา ทำให้ขาดการติดต่อกับคนอื่น โดยสิ้นเชิง แล้วเช่นนี้จะขอความช่วยเหลือจากใครได้

มีแค่โศรค์พท์มือถือไว้ลัญญาน ขวดโหลใส่ลูกอมที่บ่งแสงที่เธอรัก และเปลือกหอยโข่ง จากทะเลมัลดีฟส์ รวีชีหาวิธีไม่ให้ลูกอมที่กลืนลงไปนั้นคือสมบัติปริศนาอีกชิ้นที่หายไป

ในที่สุดก็ถึงทางตัน รวีชีลงจากรถ เธอถือสิ่งหนึ่งທີ່คิดว่าเป็นอาวุธได้ ติดมาด้วย เธอยื่นเอามือโพล์หลังซ่อนไว้อย่างแนบเนียน ชาร์ลลงจากรถแล้วเดินเข้ามาใกล้เธออย่างระแวงระวัง เขาเป็นศิลปะป้องกันตัวแต่ถ้าให้สู้กับ รวีชีจริงๆ คงใช้เวลานาน และอาจไม่เป็นผลดีเท่าที่คิด

เขายืนห่างจากเธอเล็กน้อย ที่ตรงนี้เป็นหน้าผาสูง ด้านล่างได้ยินเสียงคลื่นทะเลซัดกระทบตังเป็นระลอกๆ

‘ละครมาก! หนีจนสุดหล้าฟ้าเขียว สุดท้ายมาตันที่หน้าผา หวังว่าคงไม่ต้องกระโดดลงไปเพื่อหนีเขาหรอกนะ’ รวีชีคิดในใจ เธอยื่นหันหลังให้หน้าผา ยามเขายืนอยู่ตรงหน้าเช่นนั้น ภาพความทรงจำเก่าๆ ที่เคยหวานชื่นทำให้ใจเจ็บปวดจนเกินจะทนไหว

“ศักดิ์ชาย! ที่ผ่านมามันคืออะไร คุณมาทำดีกับชีทำไม!” รวีชีคาดคั้นถามด้วยการเรียกชื่อจริงของเขา

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ทำหน้าบึ้งตึง “ผมบอกไว้ให้เรียกชาร์ลไง”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นหรอกชาย ตอบคำถามชีมาเดี๋ยวนี้” รวีชีตัวลั่นด้วยความเสียใจ ตลอดเวลาที่คบกันมาช่างสูญเปล่าจริงๆ

ชายหนุ่มถอนหายใจเล็กน้อย นิ่งคิดครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “ถามอะไรแบบนั้น เพราะว่าผมรักคุณยังไงล่ะครับ รวีชี”

คำตอบนี้ช่างทำให้เธอใจสลายอย่างแท้จริง ‘รักเธอ? รักแล้วยังนอกใจ รักแล้วยังคิดทรยศจะทำลายครอบครัวของเธออีก หากเขาได้แต่งเข้ามา เป็นไปได้ว่าเขาจะต้องหาทางกำจัดคุณพ่อเสียๆ แน่’

“รวู้ชีฟังผมนะ เรามาคุยกันดีๆ ก่อนดีไหมคะที่รัก” ชาร์ลใช้คำพูดหวานหูเพื่อหลอกล่อ ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เธอทีละก้าว

รวู้ชีนิ่งเงียบ กำอาวุธในมือแน่น ใบหน้าสวยคมเย็นชาไร้ความหวานซึ่งอย่างทุกที

“มันไม่ใช่อย่างที่คิดได้สินะ อีกหน่อยธุรกิจทุกอย่างของแก๊งก็ต้องตกมาเป็นของคุณอยู่ดี ในเมื่อผมจะมาเป็นสามีในอนาคตแล้ว ผมก็แค่จะช่วยคุณดูแลแบ่งเบาภาระ ผิดตรงไหนล่ะคนดี”

เขาแก้ตัวได้อย่างหน้าด้านๆ คิดว่าคำพูดนี้เธอจะเชื่อใช่ไหม ดีมาก! เช่นนั้นเธอก็จะเสแสร้งเหมือนเขา

“จริงหรือคะ” รวู้ชีถามอย่างคาดหวัง แสดงสีหน้ารู้สึกผิดที่เข้าใจชายหนุ่มผิดไป

“จริงสิคะที่รัก เรามาปรับความเข้าใจกันก่อนดีไหม” ตอนนั้นเพียงหวานล่อมหึงสาวให้ได้ก่อน แล้วทุกอย่างก็จะง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

ชาร์ลเดินอ้าแขนกว้างเข้าไปหารวู้ชี แล้วกอดเธอไว้ในอ้อมอก หึงสาวคนนี้รักเขามาก ไม่ว่าพูดอะไรเธอก็เชื่อไปหมด เพราะเธอมันโง่...

“อ้ากก!”

เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังก้อง ต้นไม้ในป่าข้างทางวูบไหว นกทั้งหลายที่หลับอย่างสงบบินขึ้นท้องฟ้าด้วยความตกใจ

นัยน์ตาชาร์ลเบิกกว้าง มองหึงสาวอย่างไม่อยากที่จะเชื่อ เธอแทงเขา! “คุณ!...”

“อ้ากก!”

ไม่ทันได้พูดก็ต้องร้องออกมาอีกหน เมื่อมือของหึงสาวขยับไปมาราวกับจะทำให้สิ่งที่แทงเขานั้นแทงลึกขึ้นอีก

รวู้ชีมองแฟนหนุ่มตรงหน้าด้วยดวงตาแดงก่ำ เธอไม่แม้แต่จะร้องไห้ ในเมื่อกำแป็ลือกหอยโข่งๆ จากทะเลมัลดีฟส์ไว้แน่น ขยับอย่างโหดเหี้ยมแทงลึกเข้าไปที่หลังเขา หยาดเลือดสีแดงเปียกชุ่มมือเธอ

“ชายคะ นี่คือผลที่คุณทรยศและครอบครัวของซี เป็นไงคะ ความรู้สึกที่ถูกแทงข้างหลังมันเจ็บมากใช่ไหม ก่อนหน้านั้นซีจำได้ว่าคุณกำลังหัวเสียอยู่กับหอย ถ้าอย่างนั้นคุณก็ตายเพราะหอยเถอะค่ะ”

ว่าจบเธอก็หมุนตัวชายหนุ่มสลัดกับที่ตัวเอง แล้วผลักเขาลงหน้าผาไปอย่างไม่มีไยดี

“รวู้ซี!...ซี...ซี...”

เสียงเขาดังสะท้อนเรียกขานชื่อเธอจนเจียบไป เสียงคลื่นซัดเข้าหน้าผาดังกลบไปจนหมดสิ้น

รวู้ซีมองลงไปยังเบื้องล่างอันมืดมิด เธอหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่นี่คงพ้นเขตสัญญาธรบกวอนแล้ว เธอต้องให้ลูกน้องมาเก็บกวาด ก่อนที่ตำรวจจะมาพบ

แต่ก่อนที่หญิงสาวจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

ปัง!

ร่างเพรียวบางทรุดลงกับพื้นจนเกือบจะตกหน้าผาตามชาร์ลไป เธอถูกยิง!

ด้วยความรู้สึกถึงอันตรายจึงเบี่ยงหลบ กระสุนเลยไม่เข้าหัวใจ ทว่าก็ห่างเพียงนิดเดียวเท่านั้น ตอนนีชีวิตเธออยู่ในอันตรายแล้ว ทันทีที่หันไปเห็นว่าเป็นใคร ก็ทำเอาหัวใจของหญิงสาวแทบหยุดเต้น

“พะ...พี่กีว! ทะ...ทำไมคะ! อึก!”

กลิ่นคาวเค็มไล่ขึ้นมาตามลำคอ ก่อนที่มูกปากจะมีเลือดไหลออกมา ดวงตาเธอพร่ามัว ชักจะมองคนตรงหน้าไม่ชัดเจน

“ยังจะถามอีกหรือ แกน่าจะรู้ว่าแกมันเป็นตัวนำว่ากาญจนาที่คอยขัดขวางอนาคตของพี่” กีวรันเดินเข้าไปหาน้องสาวด้วยสีหน้านิ่งเฉย เขายกมูกปากยื้มอย่างเย้ยหยันเมื่อเห็นน้องสาวผู้ไม่เคยล้ม นอนตะแคงกุ่มบาดแผลจมกองเลือด

“แกก็มีวันนี้ได้เหมือนกันนะรวู้ซี โง่ยังงี้ก็โง่ยังงั้น” คำพูดที่ชายคล้าย

ลืมหูลมๆ ที่ตอกเข้ากลางใจ

น้ำตาที่ไม่คิดว่าจะไหล ก็ไหลออกมาตอนนี้อย่างนี้เอง แม้กระทั่งครอบครัว
ยังทรยศเธอ!

มือข้างหนึ่งกุมอกไว้เพื่อไม่ให้เลือดไหลเร็วขึ้น ชุดเดรสสีแดงชุ่มโชก
ไปด้วยเลือดสดๆ ใบหน้าสวดยคมซีดเขียว ริมฝีปากล้นระริก

“พี่ที่ไม่เคยรักซีเธอคะ” เธอถามเสียงสั่นเครือเจ็บความสิ้นหวัง
ของเหลวอุ่นๆ อาบขโมมกายจนชุ่มโชก

“ใช่! พี่ไม่เคยรักแกลเลย” เขาตอบกลับอย่างเลือดเย็น

ด้วยเหตุการณ์ตรงหน้าทำให้รู้ซึ้นึกย้อนไปว่า ความจริงแล้วพี่ชาย
คิดจะฆ่าเธอตั้งแต่ไปเที่ยวมัลดีฟส์ ถึงดำน่านั่นต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญ คงเป็น
แผนยาคินที่คอยช่วยเหลือ แม้กระทั่งเพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวก็ยังทรยศเธอ!

“ฮ่าๆ” รุ้งซีหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เจ็บใจจนเส้นเลือดในสมองแทบแตก
เธอต่ำสวรรค์ ต่ำโคชะตา ทำให้ถึงได้โหดร้ายกันถึงเพียงนี้

“พี่กวีคะ ซีก็ไม่ได้ไปถึงเพียงนั้น ทุกอย่างที่ทำผิดกฎหมายลับหลัง
คุณพ่อ ซีเก็บรวบรวมเป็นหลักฐานอัปโหลดลงในเว็บชื่อดัง ถ้าภายในสามวัน
ซียังไม่ไปใส่รหัส มันก็จะเผยแพร่ออกไปให้ชาวโลกได้รู้ถึงสิ่งที่พี่กวีทำ” รุ้งซี
พูดตอกหน้าพี่ชายด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหยโรยแรง

ด้วยคำพูดนี้เองกวีวัธนถึงกับโกรธจนเลือดขึ้นหน้า พุ่งตรงเข้าไปหา
น้องสาวที่นอนอยู่บนพื้นอย่างไร้ทางสู้

“ว้ายเงิงนะ! แก! ตายซะเถอะ!” มือใหญ่ของพี่ชายบีบคือน้องสาวต่าง
แม่ ไร้ซึ่งความเสียใจและความผูกพันที่มีมายาวนาน เขาไม่เชื่อว่าแค่เว็บไซต์
กระจอกๆ จะทำอะไรได้ หลังจากฆ่าเธอ เขาก็จะรีบไปจัดการเรื่องนี้น้องสาว
ข่มขู่ ทุกอย่างจะเสร็จสิ้นก่อนครบกำหนดสามวันอยู่ดี อำนาจเงินทำได้ทุกอย่าง
อยู่แล้ว

รุ้งซีมองพี่ชายด้วยความรักและอาลัยวูบหนึ่ง ลมหายใจแผ่วเบา
จนเจียนจะขาดห้วง เธอกัดริมฝีปากรวบรวมแรง ก่อนจะไม่มีโอกาสอย่างนี้

อีก มือทั้งสองจับคอเสื้อของพี่ชายไว้แน่น ด้วยความที่เขาไม่ได้ระวังตัว จึงถูกน้องสาวเหวี่ยงข้ามศีรษะของเธอโดยใช้เท้าถีบยันเป็นแรงส่ง ทำให้ชายร่างโตลอยละลือร่วงหล่นลงไปตรงหน้าผา

“ไม่...ไม่...ไม่...”

นี่คือเสียงสุดท้ายของกวีวิธน์ที่รู้ชีวิตได้ยืน

“แค้ก! แค้ก!”

เธอโอบอย่างอ่อนแรง เลือดไหลออกจากร่างเรื่อยๆ พลังชีวิตกำลังจะหลุดลอยไป น้ำตาไหลลงจนเปียกกอกหู หัวสมองตื้อไปหมด เริ่มเกิดอาการวิงเวียนหน้ามืดเพราะเสียเลือดไปมาก

Rrrr...Rrrr...

เสียงโทรศัพท์ดังได้จังหวะ รุ้งซีกก็เปิดลำโพงคุยโดยที่ไม่ได้มองหน้าจอว่าเป็นใคร

“อ้าว...ยังไม่ตายหรือ” เสียงสดใสของเมษยาณิดังมาจากปลายสาย

มุมปากรุ้งซีกปรากฏรอยยิ้มเย้นชา เธอไม่มีเวลาแล้ว ไม่มีอีกแล้ว “เพื่อนรัก ฉันมีบางอย่างจะขอแกก่อนตาย”

“อะไรล่ะ บอกมาสิ ถ้าทำได้จะทำให้” น้ำเสียงเยาะเย้ยถามอย่างนิกสนุก

เมษยาณีนึกจากรุ้งซีกและเกลียดเพื่อนคนนี้นานาน ทำเป็นเก่งอยู่ตลอดเวลา ทำอย่างกับว่าจะไม่มีใครล้มเธอได้ ถ้าผู้หญิงคนนั้นตาย เมษยาณีนี่ที่เป็นแฟนสาวของกวีวิธน์ก็จะยิ่งสุขสบายมากขึ้นจากสมบัติและอำนาจทั้งหมด

“ฉันอยากให้เป็นศพที่ ‘กำจัดทิ้ง’ ” รุ้งซีกนอนหงายมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาวระยิบระยับ มือกุมปากแผล หอบหายใจอย่างรุนแรง เหตุผลที่คิดทรยศของเพื่อนคนนั้นเธอไม่มีเวลาฟัง

“กำจัดทิ้ง? คำขอแปลกเนอะ แต่ก็เอาเถอะ กำจัดทิ้ง กำจัดทิ้ง กำจัดทิ้ง กร๊าดดด!” ไม่ทันขาดคำเย้ยหยัน เสียงร้องด้วยความตระหนกก็ดังมาจากปลายสาย และเงียบไปเหมือนเมษยาณีนได้หายไปจากโลกนี้แล้ว ไม่นานก็มีใคร

บางคนพูดมาจากปลายสายแทน เป็นเสียงของชายหนุ่มคนหนึ่ง

“เรียบร้อยแล้วครับคุณหนู” คนพูดเป็นบอดีการ์ดประจำตัวของเมษยาณี คนผู้นี้เคยล้มละลายเพราะครอบครัวของเมษยาณี ลิ่นเนื้อประดาตัวจนต้องหลบๆ ซ่อนๆ ทั้งยังถูกตามฆ่า ต้องหนีหัวซุกหัวซุนราวกับขอลาโทษคดีได้รั้วซีช่วยเหลือเอาไว้ ปลอมแปลงเอกสาร มอบชีวิตใหม่ให้ และทำคัลยกรรมเปลี่ยนหน้า ชายหนุ่มหลงรักรั้วซีสุดหัวใจ ยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างขอแค่กระทั่งยอมมาเป็นบอดีการ์ด ปกป้องคนที่ทำให้ครอบครัวของตนสูญสิ้นและเขาก็ทำด้วยความเต็มใจ

คนอย่างรั้วซีรู้ว่าชายหนุ่มเจ็บแค้น เธอเลยลั่นคำสัญญาไว้ว่า หากวันหนึ่งถึงเวลาที่เมษยาณีต้องตาย จะให้เขาเป็นคนจัดการ

“ขอบใจมาก ซีคงต้องไปแล้ว” รั้วซีกตวงสาย เธอไม่มีเวลาแล้วจริงๆ ไม่แม้แต่จะฟังเสียงอันร่ำร่ำของชายหนุ่ม แต่ก่อนที่จะกดโทรศัพท์ คนที่เธออยากคุยด้วยที่สุดก็โทร. มาพอดี

“คะ...คุณพ่อขา ฮือๆ” เธอปล่อยโฮเสียงเบาราวจะขาดใจได้ทุกเมื่อ ดวงตาพรำมัวเต็มไปด้วยหยดน้ำใส

“อดทนไว้ลูก พ่อกำลังตามสัญญาณ GPS ไปช่วย!” เสียงเข้มจากผู้เป็นพ่อเจ็บปวดใจเหลือประมาณ เขารู้ตัวเข้าไป หากลูกน้องไม่รายงานว่าลูกชายเคลื่อนไหวผิดปกติ เขาก็ยังไม่เอะใจว่าจะมีเรื่องใดเกิดขึ้นกับลูกสาว

“คะ...คุณพ่อคะ พี่กวีฉันคิดไม่เชื่อ ชาร์ลส์ด้วยอีกคน คุณพ่อต้องระวังเอาไว้นะคะ” รั้วซีเอ่ยด้วยน้ำเสียงขาดๆ หายๆ เธอไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มทั้งสองตายแน่แล้วหรือไม่

“พ่อรู้! พ่อรู้แล้ว หยุดพูด แล้วรอพ่อ!” ผู้เป็นพ่อกลัวลูกสาวจะทนไม่ไหว ฟังจากน้ำเสียงของลูกสาว เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับเธอ

“ซี...ซีรักพ่อคะ รักมากที่สุดในโลก ซีขอให้คุณพ่อมีความสุข สุขภาพแข็งแรง อยู่อย่างเข้มแข็งนะคะ” เธอรีบพูดในสิ่งที่คิด

“อย่าพูดอย่างนั้นไอ้ลูกปากไม่ดี พ่อกำลังจะไปหา รอฟ่อก่อน!” เสียงคนเป็นพ่อสะอื้นดังแข่งกับเสียงเฮลิคอปเตอร์

‘อา...ท้องฟ้าวันนี้สวยจัง’

ดวงตากลมโตหลับปริ้ม พร้อมกับลมหายใจที่ค่อยๆ ขาดห้วงลงเรื่อยๆ ความเจ็บปวดจากบาดแผลและจิตใจแผ่ลามไปทั่วร่างจนชินชา...

“ลา...ลาก่อนค่ะคุณพ่อ ถ้ามีบุญวาสนา ชีขอเกิดเป็นลูกของคุณพ่ออีกนะค่ะ...” ใบหน้าสวยคมที่กำลังมองท้องฟ้าเอียงไปทางขวาเล็กน้อย ลมหายใจของหญิงสาวหยุดนิ่งตรงกับจังหวะที่หัวใจหยุดเต้น

คำพูดสุดท้ายนี้ราวกับเป็นคำอธิษฐานก่อนตายของเธอ

“ซีซี! ซีซี!” เสียงเรียกจากปลายสายดังสะท้อน ทว่าคนถูกรเรียกไม่มีวันที่จะได้ยินอีกแล้ว

เสียงดนตรีจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้นรบกวนความเงียบสนิทของ สรรพสิ่งรอบด้าน เพื่อต้องการจะบอกกับร่างไร้วิญญาณว่าตอนนี้เป็นเวลา 00.00 น.

ร่างของหญิงสาวมีแสงสว่างวาบขึ้น ก่อนจะจางหายไปราวกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น...

รื้อชีวิตหนึ่ง

ชีวิตใหม่ที่ไมใหม่

‘เจ็บจัง...ไม่ใช่ที่เราตายแล้วหรือ’

รื้อชีวิตพยายามลืมตาขึ้น เจ็บไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว เกิดอะไรขึ้นหลังจากเธอโดนยิงกันแน่ เหตุใดเธอยังไม่ตายเล่า

‘อา...ลืมตาไม่ขึ้น’

ในระหว่างนี้สองหูของเธอได้ยินเสียงกระเบื้องกระทบกับโต๊ะไม้ และกลิ่นแอลกอฮอล์ลอยคลุ้งในอากาศ

ร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงในตอนแรก ยามนี้เริ่มรู้สึกได้ว่าแรงที่หายไป กำลังจะกลับมาทีละน้อย แต่ไม่ถึงกับทั้งหมดเพราะความเจ็บปวดตามร่างกาย

รื้อชีวิตลองขยับมือขยับเท้าว่าใช้การได้ไหม ความเจ็บปวดรุมร้าวอยู่ตลอดเวลา ไม่ไกลจากเธอมีคนเฝ้าอยู่ ฉะนั้นทุกอย่างที่ทำได้จึงเป็นไปอย่างเสียดสีกริบและระมัดระวัง ลมหายใจราวไรนราวกับจะขาดใจได้ทุกเมื่อ

ความเย็นที่ซึมซาบตามผิวกายบ่งบอกได้ว่าตอนนี้เธอนอนคู้ยุบบนพื้น ร่างเธอคงมีบาดแผลอยู่เต็มไปหมดถึงได้เจ็บเพียงนี้ น่าแปลกนักที่บริเวณอกด้านซ้ายกลับไม่รู้สึกว่เคยถูกยิง

รื้อชีวิตพยายามลืมตาขึ้นอีกครั้ง จากพรา่เลื่อนก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น เมื่อหันไปไม่ไกลออกไปมีบุรุษผู้หนึ่งนั่งยกจอกสุราขึ้นดื่มเพียงลำพัง เขาสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ แสงแดดที่ส่องเข้ามาตามรอยแตกของผนัง ทำให้เธอเห็นหน้าเขา

ไม่ขัดเท่าไร ที่นี้เป็นบ้านไม้เก่าๆ ไทรมๆ หลังหนึ่ง

“เฮ้อ ข้าไม่ผิดเสียหน่อย นางอยากใจเสาะรีบตายเอง ช่มชู้นิดๆ หน่อยๆ ทำเป็นทนไม่ไหว สตรีก็เป็นเช่นนี้ อ่อนแออย่างนัก” ชายผู้นั้นบ่นกับตัวเองอย่างเผลอมาเลย แล้วจกจกกระดกจนหมดในรวดเดียว

ร้วชู้ขมวดคิ้วเล็กน้อย นิดหน่อยตรงไหนกัน เธอเจ็บไปหมดทั้งตัว ราวถูกมิดที่มองไม่เห็นเชือดเฉือน มันเป็นคนของแก๊งไหน แล้วคุณพ่อที่บอกว่า จะมารับเธอเล่า หญิงสาวรู้สึกหวาดกลัว ไม่ใช่ว่าพ่อของเธอก็เสียทำด้วยหรอกนะ

ร้วชู้ค่อยขยับตัวลุกขึ้นอย่างแนบเนียน โลหิตไหลซึมออกมาเปื้อนชุดที่สวมจนเป็นต่างดวง ในห้องมืดสลัวเขาย่อมไม่รู้ว่าเธอเคลื่อนไหว สิ่งหนึ่งดึงดูดความสนใจเธอไป นั่นคือเสื้อผ้าที่สวม เหตุใดจึงดูหยาบหยาบรุ่มร่ามยิ่งนัก เสื้อแขนกว้างจนคนลอดเข้าไปได้ กระโปรงก็ยาวกรอมเท้า แค่นี้ก็จะสะดุดแล้ว

ร้วชู้สูดปากแผ่วเบา ถกแขนเสื้อหาสาเหตุที่ทำให้เธอเจ็บ ผิวขาวนวลเนียนเป็นรอยเหมือนโดนมีดบาดเต็มไปหมด อย่าบอกนะว่าเขาจับเธอมาทรมานโดยการฉีกแขนเล่น นัยน์ตาคมกริบสาตาประกายอำมหิตไปยังบุรุษผู้มีนเมา

‘เกตตายแน่ไอ้โรคจิต!’ เธอคาดโทษชายคนนั้นในใจอย่างเจ็บแค้น

“รอมิดคำ ข้าค่อยนำร่างเจ้าไปฝัง เราอย่าได้มีอันใดติดค้างกันเลยนะ คุณหนูร้วชู้” เขาพึมพำเบาๆ ราวสำนึกผิด

ร้วชู้ละความคิดประหลาดเอาไว้ก่อน เธอแก้สายรัดเอวของตัวเองออกมา จับปลายทั้งสองด้านพันมือ เหลือตรงกลางเอาไว้เพื่อปลิดชีวิตคนตรงหน้า

ร่างบอบบางอ่อนแรงค่อยๆ เดินไปด้านหลังของเขา เมื่อได้จังหวะที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังตัว ร้วชู้ก็ขยับมือทั้งสองด้วยความเร็ว สายรัดเอวรัดคอบุรุษผู้มีนเมาจากด้านหลัง

“อีก! อะไรกัน เป็นไปไม่ได้ เจ้าตายไปแล้วนี่...” น้ำเสียงตระหนกตกใจ

อย่างไม้อยากจะเชื่อ เขาพยายามดันให้หลุดพ้น ไส้สุราตกแตกดังเพลิง! มือจับสายรัดเอวที่คอไม่ให้รัดแน่นกว่าเดิม

“บอกมา เจ้านายของแกเป็นใคร!” ร่างบางโศกไปตามแรงที่บุรุษผู้นั้นดัน เธอมีเวลาถามเพียงครู่เท่านั้น หากยืดเวลานานไปเธอคงทนไม่ไหว เจ็บไปทั้งกาย หนาซ้ำแรงยังน้อยอีกต่างหาก

เขาไม่ตอบแต่กลับยกมือข้างหนึ่งฟาดมาทางด้านหลัง มือของเขามีไอสีดาเคลือบเอาไว้ นัยน์ตารั่วซีบิกโพลงอย่างไม่เข้าใจถึงความมหัศจรรย์นี้ ก่อนจะเบี่ยงหลบ แล้วยกแขนขึ้นเสมอศีรษะ หมุนตัวสามรอบ ให้ศีรษะลอดรูตรงกลางของสายรัดเอว จนกระทั่งถึงรอบที่สามก็หันหลังชนกับเขา เพื่อให้สายรัดแน่นหนาและยึดไม่ให้บุรุษผู้มีนมาเคลื่อนไหวต่อต้าน ร่างบางก้มลงออกแรงดึงสายรัดเอว ไม่ยอมแพ้ที่จะสู้กับแรงของอีกฝ่าย เธอสูดลมหายใจเข้าลึก รังมือลงต่ำอย่างสุดแรง

“ย่า!” แขนของเธอสั่นระริก ฝ่ามือถูกสายรัดเอวรัดแน่นจนชาตึก

“อีก! อีก!” เขาดันขลุกลักอีกไม่กี่ที ลักพักก็แน่นิ่งไป

รวัชปล่อยมือจากสายรัดเอว ร่างบางทรุดลง หน้าเกือบที่ม้วน ดีที่ว่าเธอเอาแขนรองไว้ได้ทัน

แฮกๆ ‘รอดไปอีกวัน’

หญิงสาวนอนหอบหายใจแรงอยู่บนพื้น ลำคอแห้งเป็นผง นึกถึงสภาพร่างกายตัวเอง นี่ไม่ใช่ตัวเธอ จากเสื้อผ้ากับผิวกายและรูปร่างโดยรวมต่างกันอย่างสิ้นเชิง ชุดที่ใส่ก็เป็นชุดจินโบราณ เส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่ยาวเกือบถึงเข่า บัดนี้กระเซอะกระเซิงยุ่งเหยิง

นับพลันนั้นความทรงจำเจ้าของร่างก็ถาโถมเข้ามาในหัวเธอแบบขาดๆ หายๆ เธอมาอยู่ในร่างของชื่อหมาว่า รวัช อายุสิบสี่หนาว เป็นคุณหนูสี่ของตระกูลชื่อหมาอันเป็นตระกูลใหญ่ที่มีอำนาจทางการทหาร บิดาเป็นแม่ทัพนามชื่อหมาสี่สุข นางเป็นลูกสุหยินใหญ่ที่เสียชีวิตไปแล้ว มีพี่น้องทั้งหมดหกคน มีพี่ชายร่วมมารดาหนึ่งคนซึ่งเป็นคนโตะ นอกนั้นเป็นลูกของเมียอื่น

ร่ำวีรู้สึกไม่คุ้นหู หากเธอย้อนเวลามาจริง เจ้าของร่างนี้ชื่อร่ำวี ฉะนั้นนี่คือสมัยราชวงศ์ชิงใช่หรือไม่ นางต้องเป็นคุณหนูรองไม่ใช่หรือ และก็ไม่ได้แซ่ชื่อหม่าด้วย หน้ข้ายังมีพี่ชาย หาใช่พี่สาวไม่ หญิงสาวมีนงในสิ่งที่ไม่ตรงกับนิยายที่เคยอ่าน

ระหว่างที่ความทรงจำมาเพียงเท่านี้ เธอจึงทักทักไปเองว่านี่คือสมัยราชวงศ์ชิง

ร่ำวีค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นยืนช้าๆ ร่างกายอ่อนล้าเสียเลือดมากจนซีดเซียว ทว่ายามนี้เธอรู้สึกตื่นเต้นมากกว่า เพราะรู้ทุกอย่างในนิยายอิงประวัติศาสตร์เป็นอย่างดี เหน้ชีวิตที่เหลือก็ไม่ยากแล้ว แต่เธอจะไม่ให้จบเหมือนในนิยายที่อ่านมาหรอกนะ ร่ำวีคนนี้จะต้องแฮปปี้เอนด์จริงๆ

หญิงสาวเดินไปค้นร่างไว้วิญญาณของบุรุษผู้เฒ่ามา ย เธอหาได้ชอบฆ่าคนเป็นผักปลาไม่ แต่เพราะบุรุษผู้นี้ทรมาณเจ้าของร่างจนถึงแก่ความตาย ในเมื่อเธอมาอาศัยร่างของนางอยู่ เป็นไปได้ว่าถ้าลุกขึ้นมาให้เห็นแบบโจ่งแจ้ง ก็คงโดนฆ่าปิดปากข้าวอยู่ดี เธอไม่มีทางเลือกมากนักในสถานการณ์เช่นนี้

ร่ำวีค้นเจอเงินถุงหนึ่ง เป็นก้อนสี่เงินหลายก้อน หญิงสาวส่ายหน้าไปมา เจ้าของร่างมีค่าแค่ไม่กี่ตำลึงเงินเองหรือ น่าสงสารยิ่งนักที่ต้องมาจบชีวิตตั้งแต่ยังเด็กเช่นนี้ ไม่เพียงเท่านั้นยังเจอมิดพกอีกเล่มหนึ่ง หญิงสาวเก็บหุกันอย่างยัดใส่สาบเสื้อของตน

เมื่อค้นดูทุกอย่างรอบๆ บ้านแล้วไม่เจอเบาะแสที่จะสืบหาคนว่าจ้างได้ ร่ำวีจึงออกจากบ้านไม่กี่ชั่วโมงๆ หลังจากนั้น ภายนอกเป็นป่าที่เต็มไปด้วยต้นไม้หนาชนิด เดินไปทางไหนก็ล้วนแต่อันตราย ยังดีที่ตอนนี้เป็นเวลากลางวัน จึงน่าจะปลอดภัยอยู่บ้าง หากหลงอยู่ในป่านี้ทั้งคืนด้วยสภาพร่อแร่เช่นนี้เธออาจจะไม่รอดก็เป็นได้

ร่างบางเกาะต้นไม้เดินไปเรื่อยๆ พยายามมองหาร่องรอยตามพื้นว่ามีรอยเท้าคนหรือรอยเท้าม้าหรือไม่ และมองหาสมุนไพรห้ามเลือดไปด้วย สมัยโบราณในป่าแบบนี้ย่อมมีสมุนไพรมากมาย ร่ำวีเองก็รู้วิชาแพทย์พอควร เธอ

แอบศึกษาเมื่อคราวที่แม่ป่วยจนไม่มีทางรักษา ทว่าทุกอย่างก็ไร้ประโยชน์ เพราะเธอก็ไม่อาจรักษาแม่ได้เช่นกัน

ตระกูลแม่ทัพชื่อหมาคงหาไม่ยากหากพบผู้คน เธอต้องรีบเดินให้ถึง ถนนก่อนฟ้ามืด อากาศที่นั่นสดชื่นมากจนหญิงสาวอดสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หลายทีไม่ได้ ชีวิตก่อนจบสิ้นแล้ว ตอนนี้เธอได้ชีวิตใหม่ ฉะนั้นเธอจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ใช้ชีวิตอย่างมีค่า ไม่สิ้นหวังหรือซึมเศร้า แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังคิดถึงพ่ออยู่ดี ระหว่างที่เดินจู่ๆ น้ำตาก็มไหล

หูได้ยินเสียงน้ำดังอยู่ไม่ไกล ร่างบางสาวเท้าเร็วรี่เข้าไปที่ริมน้ำ รัวชีย่อตัวลงต่ำวักน้ำขึ้นมาดื่มให้ชุ่มคอ ก่อนจะล้างหน้าล้างตา จับพลันที่น้ำนิ่ง ก็ปรากฏภาพตรุณีน้อยหน้าตางดงาม คิ้วเรียวดั่งคันศรอยู่เหนือнынตา ดอกท้อสีพิสุทธิ์ดูจำค่า้ง จมูกโด่งเชิดร้นรับกับใบหน้าเล็กรูปไข่ ริมฝีปากจิ้มลิ้มน่ารักสละสลวย ชิดเชียวและเต่งเต่ง พอก้มลงมองสำรวจตัวเองดีๆ เธอจึงเห็นว่าร่างนี้มีผิวขาวนวลเนียนผุดผาด นุ่มนวลน่าสัมผัสไปหมด รูปร่างเตบโตตามวัย ความสูงกำลังดี

“อา...สิบสี่อีกครั้ง”

รัวชีคลี่ยืมให้ภาพสะท้อนที่อยู่น้ำ ฟังพอใจกับรูปโฉมใหม่เป็นอย่างยิ่ง เพียงรอยยิ้มเดียวก็สะกดให้ผู้คนนึกเอ็นดู น้ำเสียงหวานหูติดแหบเล็กน้อย แต่โดยรวมแล้วไม่ว่าจะเอื้อนเอ่ยอะไรก็น่าฟัง

ทันใดนั้นหญิงสาวกลับหน้ามีดกะทันหัน เธอคงลืมไปว่าเสียเลือดมาก จึงไม่ได้ระวังตัวเช่นนี้

“ว้าย!”

ตูม!

ร่างดังลงได้น้ำ รัวชีรีบแก้สายรัดเอว กระชากเสื้อตัวนอกที่ทั้งหนาและหนักรอก เหลือเพียงแค่ชุดกระโปรงตัวในสีขาวบางๆ เท่านั้น เธอพยายามถีบตัวขึ้นเหนือน้ำให้ได้ จากนั้นก็ลอยคอไปตามกระแสน้ำ ได้แต่ภาวนาในใจว่าคงไม่ใช่หน้าตากรองกะ หากเป็นเช่นนั้นก็ดูจะผจญภัยเกินไปหน่อย รัวชี

ไม่มีแรงพอจะว่ายน้ำเข้าฝั่งเพราะน้ำไหลแรงเกินไป ถึงได้ปล่อยให้ตัวเองไหลไปเรื่อยๆ

ความเจ็บปวดตามร่างกายโจมตีเป็นระลอก ความเย็นในแม่น้ำบาดผิวเนื้อจนหนาวเหน็บ ริมฝีปากซีดจนเขียวทั้งยังสั่นระริก

ดวงตาดมกมะพรหิบริบวบมองท้องฟ้า “องค์เล็กเขียนฮ่องเต้เจ้าข้า หวังว่าชีงจะไม่ต้องตายอีกรอบหรอกนะเจ้าคะ” เสียงหวานลั่นเอ่ยอย่างขบขันในชะตาชีวิตของตัวเอง การไหลไปตามแม่น้ำเช่นนี้ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถ้าเจอหมู่บ้านก็ดียิ่งนัก แต่ถ้าไม่เจอ...

นับว่ารัชชโชคดีจริง ๆ โชคดีหลายครั้งในชีวิตเลยก็ว่าได้ ถ้าไม่นับครั้ง
สุดท้ายที่เธอตาย หญิงสาวลอยคอมาได้สักชั่วยาม¹ ก่อนที่ร่างจะมาเกยตื้นอยู่ริมน้ำ แล้วนี่ผิวของเธอไม่เมื่อยจนยุ่ยไปแล้วหรือ

หญิงสาวคลานขึ้นฝั่งอย่างอ่อนแรง สุดท้ายก็ไม่พ้นปายูติ เธอนอนพุงอยู่บนพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม ชูดสีขาเบือนโคลนดูมอมแมมน่าสงสาร ต้องรีบหาสมุนไพรให้ได้ ไม่เช่นนั้นแผลคงเน่าแน่ๆ ทว่าตอนนี้เธออ่อนแรงยิ่ง แม้แต่จะลุกเดินกลับก็ทำยังทำไม่ได้เลย

รัชชินอนคว่ำ เอียงหน้าหนุนแขนตัวเอง แสงแดดเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอีกไม่กี่ชั่วยามคงค่ำมืด ตอนนี้อยู่ให้เจอจึงเหลนก็คิดจะจับมากินเป็นอาหารประทังชีวิต เธอรู้สึกได้ว่าป่าแห่งนี้มีพลังอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ มันแตกต่างจากป่าเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิง อากาศที่นี่ยิ่งบริสุทธิ์กว่ามาก ต้นไม้โดยรอบมีทั้งที่เธอรู้จักและไม่รู้จัก หน่าซ่ายยังมีหน้าตาประหลาดอีกต่างหาก

“อู๊ย!” รัชช็อุทานด้วยความตกใจ ระหว่างที่คิดอะไรเพลินๆ อยู่ นั่น เธอรู้สึกว่ามีมือเย็นลูบเบา

“เจ้าหมาน้อย?”

¹ ชั่วยามเป็นเวลาเท่ากับ 2 ชั่วโมงในปัจจุบัน

หมาน้อยตัวหนึ่งรูปร่างเล็กปราดเปรียว ขนสีขาวเป็นหย่อม แถมยัง
ซุ่มไปด้วยโลหิต นัยน์ตาสีฟ้าไร้เดียงสาจ้องมองมา หูของมันตั้งขึ้นอย่างระแวง-
ระวัง สภาพมอมแมมไม่ต่างจากรูขี้แมวแต่ห้อย มันเลียหลังมือเธอเมื่อครู่นี้
เพื่อเรียกให้หญิงสาวสนใจ

รูขี้ลุกขึ้นหนึ่งมองมันนิ่งๆ มันเองก็นิ่งเอียงคอมองเธอ ดวงตากลมสีฟ้า
ใสสะท้อนภาพตราบนน้อยผู้งัดงาม ร่วงเล็กยกอุ้งเท้าขึ้นถูจมูกพร้อมกับคราง
หึ่งๆ เธอสังเกตเห็นที่ตันทาหลังมีรอยแผลยาว สภาพแย่อย่างยิ่ง หญิงสาว
อุ้มหมาน้อยขึ้นมานบตัก

“โอ...น่าสงสารเหลือเกิน แก่ก็เหมือนซี บาดเจ็บและถูกทิ้งใช้ไหม ดูลิ
แถมยังเป็นขี้เรื้อนอีก เอ้อ ซิสัญญาว่าถ้าเราทั้งสองรอดจากปานี้ไปได้ ซิจะ
เลี้ยงแก่ให้ดี กินอิ่มนอนหลับทุกมื้อเลย ดีรีเปล่า” รูขี้เอียงปลอบหมาน้อย
สีขาว ลูกหัวมันเบาๆ อย่างเอ็นดู ทว่าดูท่ามันจะไม่พอใจกับคำพูดของเธอ
มันยกอุ้งเท้าตบๆ บนหลังมือเธอ

“อี! จะตายอยู่แล้วยังจะสู้อีกันะ” รูขี้ขี้มบาง ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็น
เคร่งขรึม เธอต้องรีบหาสมุนไพรห้ามเลือด ไม่เช่นนั้นหมาน้อยตัวนี้กับเธอ
คงไม่พ้นคืนนี้แน่

“อดทนไว้นะเจ้าหมาน้อย เราทั้งสองนับได้ว่าเป็นเพื่อนร่วมชะตากรรม
แล้ว” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะอุ้มหมาน้อยไว้ในอ้อมอก ฮึดลุกขึ้นยืนเต็มความ
สูง เหตุผลที่เธอรับเจ้าหมาน้อยไว้ในความดูแล ทั้งที่ตัวเองก็ร่อแร่ ไม่รู้จะมี
ชีวิตรอดหรือไม่ เพราะมันมีสภาพแย่ไม่ต่างกัน เธอเป็นคนรักสัตว์และ
ตอนนี้ก็อยู่ตัวคนเดียว อย่างน้อยมีมันปลอบใจก็ยังดี ไม่ต้องทนหนาวกลัว
อยู่ในที่ที่ไม่รู้จักเพียงลำพัง ที่สำคัญ สุนัขเป็นสัตว์แสนรู้ มันจะต้องช่วยพา
เธอออกจากปานี้ได้อย่างแน่นอน

เจ้าหมาน้อยมองตรงไปข้างหน้า อ้าปากเล็กๆ ขึ้นร้องเสียงดังตอบรับ
คำพูดของเธอ “อะ...วู้วว!”

ความทรงจำเจ้าของร่างเริ่มไหลเข้ามาทีละน้อย ที่นี้หาใช่สมัยราชวงศ์

ซึ่งที่เธอไฝฝัน แต่เป็นอีกยุคหนึ่งที่ไม่รู้จักอย่างสิ้นเชิง

ร่างเพรียวบางก้าวเดินด้วยความระมัดระวังทุกอย่างก้าว มือที่อุ้มเจ้าลูกหมาตัวน้อยลั่นไปหมดด้วยความหนาวจากเสื้อผ้าที่เปียกชุ่ม ระยะทางที่ผ่านเธอพบเจอสัตว์หน้าตาประหลาดที่มีขนาดต่างกันไป พวกมันถูกเรียกว่า สัตว์อสูร ยิ่งมีระดับสูงก็ยิ่งแข็งแกร่ง บางตัวดุร้าย แต่บางตัวก็เป็นมิตร น้อยครั้งจะพบเจอสัตว์ที่เคยเห็นในยุคที่เธอจากมา

แต่โดยรวมแล้วเธอคิดว่าพวกมันเป็นมิตรทั้งหมด ยามเดินผ่าน ไม่มีตัวไหนทำร้ายเธอเลยแม้แต่น้อย รุ้งสีจึงเบาใจได้บ้าง คราแรกนั้นเธอไม่กล้า และมีความหวาดกลัวอย่างมาก ทว่าต่อมาพลัดพลั้งถูกพบเห็น คิดว่าจะตายอีกรอบเสียแล้ว แต่เหตุการณ์ก็พลิกผันไปในทางที่ดีเพราะพวกมันไม่สนใจเธอ

ที่นี่มีสี่แคว้นใหญ่คือ แคว้นชิงหลงอยู่ทิศบูรพา² แคว้นไป๋หู่อยู่ทิศประจิม³ แคว้นเสวียนอู่อยู่ทิศอุดร⁴ แคว้นจูเซวอยู่ทิศทักษิณ⁵ และมีแคว้นอื่นๆ แยกย่อยไปอีก

ตระกูลแม่ทัพชื่อหม่าอยู่ที่แคว้นชิงหลง จวนแม่ทัพอยู่ที่เมืองหลวง ทว่าตอนนี้เธอหาได้อยู่แถวเมืองหลวงไม่ แต่เธออยู่ในป่าชื่อจี้เจีย⁶ ซึ่งตั้งอยู่จุดกึ่งกลางของแคว้นใหญ่ทั้งสี่เลยต่างหาก นี่ช่างบังเอิญยิ่งนัก ที่แห่งนี้เชื่อว่าใครจะเข้ามาก็ได้ แต่เธอกลับลอยตามกระแสน้ำมาโผล่ที่นี้อย่างง่ายดาย

เจ้าของร่างหลบหนีข่าวลือและความวุ่นวายออกจากเมืองหลวง มาพักเยี่ยวยารักษาอาการหัวนวดตกอยู่ที่บ้านพักของตระกูลในเมืองฟง ซึ่งอยู่ห่างจากป่าชื่อจี้เจียไม่กี่ไกลนัก

² ทิศบูรพา คือ ทิศตะวันออก

³ ทิศประจิม คือ ทิศตะวันตก

⁴ ทิศอุดร คือ ทิศเหนือ

⁵ ทิศทักษิณ คือ ทิศใต้

⁶ ชื่อจี้เจีย หมายถึง สัตว์ดุร้าย

ในวันที่เจ้าของร่างถือกำเนิด มีลำแสงสีทองสาดส่องจากท้องฟ้าลงมาถึงจนแม่ทัพ เหล่าสัตว์อสูรในแคว้นพากันเกรงเสียงยาว ดังสะท้อนเลื่อนลั่นราวกับว่าพสุธาจะแยกออกจากกัน ในช่วงอายุครบห้าหนว นางถูกนำตัวไปทดสอบพลังยุทธ์ ผลปรากฏออกมาเป็นสีเงิน สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่ผู้คนตระกูลซื้อหม่าถุกยกย่องสรรเสริญ เป็นที่กล่าวขานชื่นชมระคนอิจฉา

เพราะผู้มีพลังยุทธ์สีเงินเป็นผู้ที่ใช้พลังได้ถึงสองสาย พลังสายสีดำเป็นพวกมีพลังกายมหาศาล ร่างกายแข็งแรงผิมนุชย์ ส่วนพลังสายสีขาวเป็นพวกมีพลังธาตุ สามารถสร้างธาตุประจำตัวได้

เท่าที่ได้ยินมาในแคว้นนี้ ปรากฏผู้ที่ทดสอบพลังยุทธ์ตอนอายุห้าหนวเป็นสีเงินเพียงสองคน...องค์ชายลือวีเหวินเสี่ยวหมิงและซือหม่าร่วซี

ด้วยสาเหตุนี้ทำให้ผู้คนมากมายมาดหมายในตัวนาง และหมั้นหมายกับองค์ชายแปดอวีเหวินหยวนหล่าง ร่วซีคิดว่าเขาหวังพึ่งพาพลังอำนาจจากเจ้าของร่าง ถึงได้รับร้อนมาหมั้นหมายหลังจากทดสอบพลังยุทธ์เพียงหนึ่งวัน

แต่แล้วกลับเกิดเหตุไม่คาดฝันกับเจ้าของร่าง นางหาได้มีพลังยุทธ์ตามที่ทดสอบไม่ ครั้นพอถึงเวลาเข้าเรียนในสำนักศึกษาหลวง นางจึงโกหกบิดาว่าต้องการศึกษาอยู่กับบ้านมากกว่า และด้วยความที่เป็นลูกรักจึงถูกตามใจจนเหลือ มีนิสัยก้าวร้าวเอาแต่ใจ แม้แต่พี่ชายแท้ๆ ยังเอือมระอา

ความลับนี้นางรู้เพียงคนเดียว ไม่เคยแม้แต่จะแสดงฝีมือให้ใครชม มักทำตัวหยิ่งผยองราวกับตัวเองเป็นเลื้อยงูมังกรซ่อน⁷ ไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ถึงพลังอันยิ่งใหญ่ ความลับนี้จึงถูกปิดเรี่ยมา

วันหนึ่งในเมืองหลวงกลับมีข่าวลือหนาหูว่า นางนั้นไร้ความสามารถ ด้วยความที่มีชนกติดหลัง นางจึงแฉ่งความประสงค์ต่อบิดาว่าอยากพักผ่อนหย่อนใจ เลยเดินทางมาเที่ยวเล่นที่เมืองฟง หลบหนีข่าวลือที่เป็นจริง ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นคนปล่อยข่าว

⁷ เลื้อยงูมังกรซ่อน หมายถึง เก่งกาจแต่ไม่แสดงตน

แต่ข่าวลือก็คือข่าวลือ ทุกคนล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าในวันทีนาง
ถือกำเนิดนั้นพิเศษแค่ไหน และวันที่ทดสอบพลังยูทรีน่าเหลือเชื่อเพียงใด ที่
นางไมยอมแสดงฝีมือลายมือให้ใครได้ชม เพียงเพราะนางถ่อมตัว ไม่โอ้อวด
ต่างหาก

ระหว่างอยู่ที่นั่นเจ้าของร่างกลับถูกปองร้าย มีบุรุษผู้หนึ่งลักลอบเข้าไป
ในบ้านพักแล้วลักพาตัวนางออกมา ทรมาณข่มขู่เจ้าของร่างให้ถอนหมั้น
องค์ชายแปดอวีเหวินหยวนหลางเสีย ความจริงในข้อนี้ทำให้รั่วซีตระหนก
เธอไม่อยากมีคู่หมั้นซึ่งเป็นใครก็ไม่รู้หรอกนะ

สิ่งหนึ่งที่รั่วซีรู้ชัดก็คือ เจ้าของร่างไม่มีพลังยูทรีจริงตามข่าวลือ เธอ
จำได้ว่าบุรุษผู้เมานั้นมีพลังสายสีดำ สังเกตจากที่เธอชนะได้อย่างง่ายดาย
ทั้งที่ร่างกายอ่อนแอ เขาคงมีพลังยูทรีไม่เกินระดับหนึ่ง ยังสามารถจับตัว
คุณหนูสี่ตระกูลชื่อหม่ามาได้อย่างง่ายดาย ที่เธอรอดมาได้เพราะศิลปะป้องกัน
ตัวที่ร่ำเรียนมาล้วนๆ

รั่วซีตัดปัญหาเรื่องข่าวลือปัญหาอ่อนและปาชื่อจี้เจียออกไปก่อน
ปัญหาเล็กน้อย ก็แค่ข่าวซุบซิบใส่สีตีไข่ให้ดูเกินจริงกับปาผินเดียว เทียบไม่ได้
กับคู่หมั้นบ๊าบอะไร่นั้น หนาซ้ายังมีศักดิ์เป็นถึงองค์ชายอีกด้วย เธอจะ
หาทางยุติเรื่องนี้ได้อย่างไร ตระกูลแม่ทัพของเธอใหญ่เพียงไหนกัน ซึ่งความ
ทรงจำทั้งหมดยังไม่กลับคืนมา

“อะ...วู้ว!” เสียงร้องของเจ้าหมาน้อยเรียกให้รั่วซีกลับมาสู่ความจริง
เธอเกือบจะเดินเข้าไปในเขตอันตรายเสียแล้ว ตรงหน้าปรากฏหมอกควันหนา
แน่น เธอเดาว่าในนั้นอากาศคงเป็นพิษ ยังดีที่แบ่งแยกเขตแดนอย่างชัดเจน
ตรงที่เธอยืนนั้นอากาศบริสุทธิ์และอบอุ่น อีกเพียงก้าวเดียวเธอก็จะเข้าไปใน
เขตนั้นแล้ว ต้องโทษไอองค์ชายแปดอะไร่นั้นที่ทำให้เธอคิดมากจนเหม่อลอย

“ในนั้นเข้าไปไม่ได้ใช่ไหม” เธอถามเจ้าหมาน้อยที่อยู่ในอ้อมอก ซึ่งมัน
ก็ทำท่าราวกับเข้าใจคำพูดของเธอ หัวเล็ๆ ผงกหึกๆ

“แล้วทำอย่างไรถึงจะเข้าไปได้” เธอถามอีกคำถาม

เจ้าหมาน้อยทำสีหน้าจ่นใจ มันก็อยากบอกอยู่หรอกนะ ทว่ามันพูดภาษามนุษย์ไม่ได้นี่นา “หิงๆ” อึ้งเท่าหน้าทั้งสองเบอออกอย่างช่วยไม่ได้

“ฮ่าๆ เจ้านี่นะ แสนรู้เสียจริง สมแล้วละที่เป็นหมา” หญิงสาวหัวเราะเบิกบาน ทั้งที่ใบหน้าซีดเขียว

เจ้าหมาน้อยเช็ดหน้าขึ้นทำแงงอน มันใช้हारกรรมดาเสียเมื่อไร นางช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย

“แต่ข้าต้องเข้าไป ข้าเห็นสมุนไพรห้ามเลือดอยู่ในเขตนั้นซึ่งไม่ไกลจากตรงนี้” รวี่ซีเปลี่ยนคำพูดเป็นแบบโบราณ และกลับมามีสีหน้าเคร่งขรึม เธอเห็นซานซี สมุนไพรห้ามเลือดอยู่ในเขตหมอกควันหนาแน่น ซานซีเป็นไม้ยืนต้นมีสามกิ่ง แต่ละกิ่งมีเจ็ดใบ มีสรรพคุณช่วยห้ามเลือด ฟันพุเลือด และลดอาการอักเสบ ระยะทางที่คำนวณแล้วเธอสามารถลั่นหายใจวิ่งไปกลับได้ภายในหนึ่งนาที่ ฉะนั้นคงต้องลองเสี่ยงดูสักหน่อย

หญิงสาววางเจ้าหมาน้อยลงบนพื้นหญ้าเขียวชอุ่ม “รออยู่ที่นั่นนะ ห้ามไปไหน เจ้าขยับมากไม่ได้แล้ว ประเดี๋ยวเลือดจะไหลหมดตัวเอา”

เจ้าหมาน้อยกะพริบดวงตาสีฟ้าใสตอบรับ หมอบนอนบนพื้นหญ้าแต่โดยดี ตามจริงแล้วมันหาได้อันตรายถึงชีวิตไม่ เพียงอ่อนแรงเพราะเสียเลือดมากเท่านั้น ในเขตป่าพิษมีอันตรายที่ไม่อาจคาดเดา ทว่ามันเลือกคนตรงหน้าเป็นนายหญิงแล้ว นางก็ต้องออกมาให้ได้ มิเช่นนั้นก็ไม่มีความสมบัติครอบครองของวิเศษที่หลอมรวมอยู่ในจิตวิญญาณ

รวี่ซียิ้มบาง เธอเป็นคนรักสัตว์ แม่นิสัยและความเป็นอยู่จะไม่เอื้ออำนวยก็เกิด ร่วงเพรียวบางขยับตัวไปมาทดสอบสภาพร่างกายว่าพอจะวิ่งไหวหรือไม่ ตามเนื้อตัวยังคงเจ็บปวดและอ่อนล้า ทว่าเพื่อซานซีแล้วเธอจำต้องพยายามให้มาก

“เอาละนะ!” รวี่ซีตะโกนเรียกกำลังใจให้ตัวเอง สัตว์อสูรคล้ายหมีลำตัวสูงใหญ่ ขนของมันดำสนิท ทั้งแหลมเล็กและแข็งมาก มันเดินผ่านมาพอดีจึงตกใจเสียงตะโกนของหญิงสาว จนต้องหันมามองด้วยสายตาไม่แยแส

แล้วเดินจากไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เดี๋ยวอย่าเพิ่งไป” เธอหันมาเห็นหมีตัวใหญ่ก่อนที่มันจะเยื้องย่างผ่านไป จึงได้เรียกให้หยุด และมันก็หยุดตามคำเรียกเสียด้วย

มันหันมามองด้วยท่าทางไม่เป็นมิตร ทำให้รัวซีชนลุกชู มันมิได้ใจดีหรือที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะมีสัตว์ตัวไหนทำร้ายเธอเนี่ย

“เจ้าหมาน้อย ขอชนของมันให้ข้าหลายเส้นได้หรือไม่ ข้าพูดกับมันไม่รู้เรื่อง อยากรู้เสียพวกเจ้าก็เป็นสัตว์เหมือนกัน เจรจากันเองจะดีกว่า” หญิงสาวยกมือประสานเพื่อขอร้องเจ้าหมาน้อยสีขาว ชนของหมีตัวนั้นแหลมเล็กคล้ายเข็ม เธอจำเป็นต้องมีติดตัวไว้

เจ้าหมาน้อยเข้าใจ มันโก้งค้อเล็กๆ หอนเสียงยาวคราหนึ่ง เจ้าหมีที่ทำทางไม่เป็นมิตรเมื่อครู่ก็เดินตึงตังเข้ามา แล้วตั้งชนที่หน้าอกให้กำหนึ่ง วางลงบนใบไม้ใหญ่ที่ร่วงอยู่บนหญ้า แล้วเดินจากไปโดยไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทน

รัวซีดีใจเป็นอย่างยิ่ง เธอหันกลับไปมองในป่าพิชอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วออกตัววิ่งทันที ฝ่าเท้าวิ่งไวอย่างไม่น่าเชื่อ เธอไม่ต้องการจะตายภายในหนึ่งนาทีนี้ ทุกย่างก้าวจึงเร่งรีบราวกับลมพัด มือบางคว้าเอาสมุนไพรซานซีได้กำหนึ่ง แล้วหมุนตัววิ่งออกจากป่าพิชทันที

ไม่มีอะไรแอบเร้นเสียทั้งหมด ก่อนที่เธอจะพ้นเขตป่าพิช เถาวัลย์สีม่วงเข้มราวกับมีชีวิตก็รัดพันขาของเธอจนสะดุดลึ้ม นัยน์ตาดงามเบิกกว้าง ความเจ็บปวดแผ่ลามไป ก่อนจะรับรู้ได้ว่าขา กำลังจะเป็นอัมพาต หนามแหลมของเถาวัลย์เจาะเข้าที่ผิวเนื้อบางใส เธอถูกพิษเข้าเสียแล้ว

รัวซีหยิบมิดที่ได้มาจากบุรุษผู้มันเมาออกมาจากสามเลื้อย พันฉับลงบนเถาวัลย์หลายครั้ง ไม่รู้เพราะมันเหนียวหรือมีดเล่มนี้ที่ถ่อจึงไม่ขาดเสียที เธอใกล้จะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

‘ต้องมึสติ ต้องมึสติ’ หญิงสาวกวาดตามองไปตามเส้นเถาวัลย์จนเจอหัว มันติดอยู่กับต้นไม้ต้นหนึ่ง เหมือนรากอะไรบางอย่างที่มีใช้เถาวัลย์ เธอยกมิดขึ้นพันฉับลงไปที่จุดนั้นสุดแรง บังเกิดเสียงฟับ! และมันก็ขาดจนได้

ร่ำวีรียลาลังขารวิ่งกะเผลกเกาะไปตามต้นไม้ ตอนนั้นเธอรู้สึกได้ว่าจะไม่ไหวแล้ว แต่ก็ไม้อาจเสี่ยงหายใจ

ก่อนที่จะหมดสติลงนั้น เธอได้ยินเสียงหอนของเจ้าหมาน้อย น้ำเสียงมันรวดร้าวเกินจะกล่าว ทำให้เธอฮึดสู้ที่จะเดินต่อ พยายามเอามือปิดปากปิดจมูกไว้ ตามสัญชาตญาณมนุษย์เวลากลับหายใจ เมื่อรู้ว่าไม้อาจทนไหวทุกคนย่อมต้องการอากาศหายใจ เธอจะไม่ยอมเป็นเช่นนั้นเด็ดขาด อย่างน้อยก็เพื่อตัวเองและเจ้าหมาน้อยที่กำลังรออยู่

ขาข้างที่โดนหนามเกาวัลย์ชานไม้อาจขยับ แล่นลามขึ้นมาถึงโคนขา หากทิ้งเอาไว้นานเธอคงกลายเป็นอัมพาตทั้งตัวโดยไม่ต้องสงสัย

เจ้าหมาน้อยยืนมองอย่างเอาใจช่วย มันยืนอยู่ตรงเส้นแบ่งเขตพอดิบพอดิ ได้ยินเสียงครางฮือๆ เล็ดลอดจากปากเล็กจ้อย รวากับร้องเชียร์ให้เธอพยายาม

ตรงหน้า อีกนิดเดียว นิดเดียว...

พลั๊ก!

เธอล้ม...แต่เป็นการล้มที่โชคดีเหลือเกิน ศีรษะของเธออยู่ในส่วนของป่าที่มีอากาศบริสุทธิ์ ทั้งที่ลำตัวยังค้างอยู่ภายในป่าพิษ ร่ำวีรียลาลังขาร ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วค่อยคลานออกมาช้าๆ เจ้าหมาน้อยกัดกระซอกแขนเสื้อเธอ หมายถึงดังร่างมนุษย์ที่อ่อนแอให้รีบพ้นออกมาจากป่าอันตราย

ร่ำวีริมองเจ้าหมาน้อยด้วยสายตาเอ็นดู “เป็นห่วงข้าสินะ ก็แน่ละ เรามีกันอยู่แค่สองคนนี่เนอะ”

มันใช้หัวงูไถและคลอเคลียไปตามมือ ร้องแหย่ๆ อย่างน่ารักน่าชัง

เธอถูกพิษของเกาวัลย์ประหลาด ไม่รู้ว่าซานซี้จะช่วยได้หรือไม่ ในเมื่อสมุนไพรรักษาที่เติบโตในเขตนั้น มันต้องใช้ได้สิน่า ซานซี้ไม่เพียงห้ามเลือดแต่ยังมีสรรพคุณขับพิษออกจากกระแสเลือดได้อีกด้วย

“ข้าขอรักษาตัวเองสักครู่ล่ะ” ว่าจบก็รีบขยี้ใบซานซี้จนละเอียดแล้วลูบ

ไปตามหาที่ถูกหนาม จากที่รู้สึกเหมือนเป็นอัมพาตขยับไม่ได้ ตอนนั้นเริ่มมี
เรี่ยวแรงบ้างแล้ว เธอถอดรองเท้าหุ้มส้นออก ลองขยับนิ้วเท้าทีละนิ้วอย่าง
ระมัดระวัง ปรากฏว่าไม่มีปัญหา เพียงรอเวลาจนกว่าจะสลายพิษหมดเท่านั้น

ริมฝีปากแห้งแตกคล้ำมืมหวน ก่อนจะเอ่ยกับเจ้าหมาน้อยว่า “มาเถิด
ข้าจะรักษาให้”

รั้วซีอุ้มเจ้าหมาน้อยมาไว้บนตัก ตรวจสอบสภาพจากบาดแผลแล้วสมควร
ต้องเย็บ ทว่าจะหาเข็มจากที่ใดเล่า ขนของหมิดำตัวนั้นคงใช้ไม่ได้เพราะแข็ง
มาก ไม่มีทางงอ

หญิงสาวนั่งคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะลูบคลำหูของตัวเอง ถอดเอาต่างหู
ออกมา เธอมองพลอยประดับห้อยระย้าด้วยสายตาครุ่นคิด กระชากออกแล้ว
เก็บเอาไว้เพื่อแลกเป็นเงินหรือทองได้ในเวลาชดสน เธอบิดตรงขอเกี่ยวให้
เหยียดตรง ส่วนปลายแหลมนั้นให้โค้งเล็กน้อย เพื่อให้ง่ายต่อการแทงเข้าเนื้อ
ก่อนจะบีบตรงปลายอีกด้านให้งอเป็นรู

รั้วซีดึงผมของตนออกมาสองเส้น ผมนี้น้ำตาลเข้มเหนียวนุ่มดั่งแพร
ไหม ร้อยเข้ากับรูของก้านต่างหู ตามจริงสมควรฉีกไฟเพื่อฆ่าเชื้อ แต่เธอไม่มี
เวลามากพอไฟและไม่รู้ว่าจะก่อได้หรือไม่ “ไม่ต้องห่วงนะ ถ้าเจ้าเป็นบาดทะยัก
ข้าจะตัดขาให้เอง”

บาดทะยักนั้นหมาน้อยมิเข้าใจ แต่ไอ้ตัดขานี้สิ...หูแหลมๆ ตั้งตรงทันที
มันยกอุ้งเท้าตะปบมือเธอที่กำลังประทุษร้าย

“จู้ๆ อย่าใจเสาะนะ เกิดเป็นหมาต้องอดทน” ว่าจบเธอก็ลงมืออย่างโหด
เหี้ยม ยึดลำตัวน้อยๆ และจับขามันเอาไว้แน่น ก่อนจะแทงลงไป ด้วยความที่
มันยังเป็นลูกหมา ผิวเนื้อจึงบอบบาง ไม่เป็นอุปสรรคต่อการลงเข็มที่ประยุกต์
ขึ้นอย่างฉุกเฉิน

เอ็ง!

มันร้องด้วยความเจ็บ ขาสันกระดูกอย่างชัดเจน

“ฮู้! เจ็บๆ นะเด็กดี” รั้วซีขยับมือด้วยความรวดเร็ว ในที่สุดก็เย็บ

ปิดปากแผลจนเสร็จ เส้นผมไขว้กันอย่างงดงามราวกับลวดลายอะไรบางอย่าง ที่วิจิตรบรรจง เธอนำซานตีมาพอกให้ก็เป็นอันเสร็จสิ้น ก่อนจะฉีกสายกระโปรงออกมามัดปิดปากแผลที่ขาหลังเจ้าหมาน้อย เท่านั้นก็เรียบร้อย ถึงที่เธอต้องจัดการตัวเองต่อ

ใช้เวลาเพียงไม่นานรู้ซึ่รักษาตัวเองจนเสร็จ ไม่เหลือแม้กระทั่งพิษของเถาวัลย์ เสียอย่างเดียวกับที่เรียวแรงเหลือน้อยเต็มที หากยังไม่พ้นป่านี้ก่อน มีดคงตายแน่ๆ

“หาทางออกจากที่นี่กันเถิด” เสียงหวานเอ่ยสั้นๆ แล้วอุ้มเจ้าหมาน้อยขึ้นมา ออกเดินอย่างรวดเร็ว

ป่าซื่อจีเจียมีหลายสิ่งที่เธอไม่เคยพบเห็น อย่างเช่นพวกสัตว์อสูรที่เดินผ่านหรือไม้กึ่งบินอยู่บนท้องฟ้า บ้างก็ดำดิน บ้างก็อยู่ในน้ำ ตอนทีล่อยคอออยู่ในน้ำ เธอสัมผัสได้ถึงสิ่งมีชีวิตขนาดไม่ธรรมดาที่ว่ายมาชนเธอหลายครั้ง หญิงสาวคิดปलอบใจตัวเองว่าพวกมันเป็นปลา ขอเพียงไม่ใช่จะเข้ก็พอใจแล้ว

เธอเดินอยู่ในป่านี้เหมือนเป็นสวนหลังบ้านที่ไม่ปาน พวกมันทุกตัวล้วนเป็นมิตรแต่ไม่น่าคบหา อย่าได้ไว้ใจเข้าใกล้จนเกินไป หรือไปหาเรื่องกับพวกมันเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วจะโดนตืออย่างมิต้องสงสัย เหมือนหมี่ดำตัวใหญ่ ตอนเธอไม่ยุ่งกับมันก็ทำเหมือนว่าไม่เห็นเธอ แต่พอเอ่ยปากเรียก มันก็เริ่มแผ้วร้างอันตราย มองด้วยตาขวาง เหมือนจะถามว่าเรียกทำไม มีปัญหาหรือเจอกันได้นะ โชคดีที่เธอมีเจ้าหมาน้อย ซึ่งสื่อสารภาษาสัตว์กับมันรู้เรื่อง เธอเพียงต้องการขนของมัน หาได้ยากมีเรื่องตบตีไม่

ป่าซื่อจีเจียอุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยพืชพรรณแปลกตา และที่ทำให้เธอสนใจมากถึงมากที่สุดก็คือ ที่นี้มีสมุนไพรหายากหลายชนิด เหมือนตามตำราที่เคยอ่านแต่ไม่เคยพบเห็น ในเขตป่าพิษมีอีกหลายอย่างน่าค้นหา ลักวันเธอจะต้องกลับมาและหาทางเข้าไปในนั้นให้ได้อย่างแน่นอน ตอนนั้นหัวงเพียงเอาชีวิตให้รอดก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน

บรรยากาครอบอุ้มและสดชื่นทำให้เธอทุเลาความเจ็บปวดตามร่างกาย

แต่ด้วยเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มนั้น ทำให้เธอหนาวและเริ่มมีอาการเหมือนจะเป็นไข้
“โอ้ย!” กิ่งไม้เกี่ยวผ่านวลแก้มจนเป็นแผลยาวบางๆ จนเลือดซึม
ออกมา

แผลลิบ!

เจ้าหมาน้อยที่อยู่ในอ้อมอกใช้อยู่ทั้งทั้งสองยึดเสื้อเธอเพื่อยืนสองขา
เต็มความสูง แล้วเลยไปตามแก้มของเธอที่มีเลือดซึม มันแสดงออกว่าห่วงใย
และร้องอย่างเป็นกังวล นั่นทำให้รู้ว่ารู้สึกอุ่นวามในใจ อย่างน้อยในเวลาที่
ยากลำบากที่สุด เธอก็ไม่ได้อยู่เพียงลำพัง แม้เจ้าหมาน้อยตัวนี้จะเป็นแค่สัตว์
ตัวเล็กๆ แต่หัวใจของมันยิ่งใหญ่หนัก

“อย่าได้กังวลไป แค่อยากเล็กน้อย ไม่เกิดแผลเป็นหรอก” เธอปลอบ
มันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

เจ้าหมาน้อยรับรู้ได้ถึงจิตวิญญาณอันกล้าแข็งในร่างกายของธำมณี
สืบเนื่องมาจากของวิเศษที่หล่อหลอมรวมเป็นหนึ่งในตัวกับนาง มันยื่นอุ้งเท้า
เนียนลื่นไปทิ่มฝีปากของหญิงสาว

ธำมณีทำหน้าที่นงนพ เพียงครู่ก่อนจะนึกได้ว่าก่อนหน้านี้มันเลียเลือดที่
แก้มของเธอ

“จะให้ข้ากินเลือดของเจ้าหรือ”

เจ้าหมาน้อยผงกหัวเล็กๆ อย่างน่ารักทั้งที่สภาพดูไม่ดีเท่าไร

ธำมณีตระหนักได้ในเวลาต่อมาว่า การแลกเปลี่ยนเลือดกันนั้นเป็นการ
ทำพันธสัญญาแบบหนึ่งตามความทรงจำที่มีของชื่อหมาว่าธำมณี ทว่าอุ้งเท้ามันช่าง
สกปรกเหลือเกิน เอ้อ...อาเอิด เธอมีสหายเพียงตัวเดียวนี่นะ ในยุคนี้หากใคร
ที่พึ่งพาที่เท่ากับขาดแขนขาดขา หญิงสาวแลบลิ้นสีชมพูนุ่มออกไปเลียอุ้งเท้า
ของเจ้าหมาน้อย รับเลือดของมันเข้าไปในปาก รสชาติก็เหมือนเลือดปกติ
ธรรมดา เพียงแต่มีรสอันปะปนมาด้วย รสเค็มปะแล่มๆ นั้นเจือกลิ่นดินและ
กลิ่นหญ้า

รอบๆ ร่างของเธอกับเจ้าหมาน้อยเกิดแสงสีแดงวาวขึ้น แสงนั้นก่อเกิด

เป็นเส้นสายงดงาม ร้อยรัดพันร่างของทั้งสองเอาไว้ หยดน้ำสีแดงปรากฏตรง
หว่างคิ้วของมนุษย์กับสัตว์ ก่อนจะซึมซาบเข้าไปในผิวกาย กระแสลมเย็นสบาย
รอบด้านพัดม้วนเข้ามารอบตัว แล้วพัดพาเส้นสายงดงามจากไป เหลือไว้เพียง
กลิ่นอายของธรรมชาติ

“เสร็จแล้วรี ๆ ง่ายตายยิ่ง” ร่ำวชีอุทาน ก็ลงมองตัวเองก็หาได้เห็นความ
เปลี่ยนแปลงไม่ ยังเหมือนเดิมทุกประการไม่มีผิดเพี้ยน

เจ้าหมาน้อยถูไถหัวเล็กเข้ากับบอกของหญิงสาวเพื่อแสดงความเป็น
เจ้าของ มันทำพันธสัญญาผูกสัมพันธ์กับนาง

ร่ำวชีก้าวเดินต่อไปด้วยใจมุ่งมั่น เกาะตามต้นไม้เพื่อพยุงกาย เมื่อรู้สึก
ไม่ไหวจริงๆ ก็จำต้องหยุดพัก ร่างกายร้อนผ่าวราวถูกเพลิงผลาญ เริ่มเวียน
ศีรษะขบคิดอะไรไม่ค่อยออก หากสติแจ่มชัดกว่านี้ แรงเยอะกว่านี้ คงเดินหา
สมุนไพรใช้ได้ไม่ยากนัก ร่างกายอ่อนแอและบอบช้ำ หน้าซำตัวยังเล็ก
ผิวบางเนียนละเอียดประหนึ่งหยกนํ้างาม เพียงลมพัดมาแรงๆ ก็ทำให้ปลิวได้
แล้ว ผิดกับร่างกายเธอเมื่อก่อนที่แข็งแกร่งราวกับโคถึก

“สมแล้วที่เจ้าเป็นหมา” ร่ำวชีร้องอย่างดีใจด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงยิ่งนัก
การนำทางของเจ้าหมาน้อยทำให้เธอเดินออกมาจากเขตป่าซอ้อจี้เจียได้อย่าง
รวดเร็ว ทว่าเธอจะกลับไปบ้านพักได้อย่างไรล่ะ

‘เดินไปหรือ? แล้วเมื่อไรจะถึง?’

นับว่าสวรรค์ยังเมตตา บนถนนเส้นนี้มีผู้คนสัญจรไปมา ร่ำวชีลาก
ลังขารออกไปกลางถนน ยืนขวางขบวนรถม้าคันหนึ่งที่วิ่งมาด้วยความเร็ว สัตว์
ที่ถูกบังคับนั้นมีไซ้ม้าทั่วไป แต่เป็นสัตว์อสูรที่เรียกว่าอาชาอายุพยศ

ขบวนรถม้านี้ใหญ่โตอลังการ ด้านข้างรายล้อมไปด้วยผู้ติดตาม
มากมาย ซึ่งชื่ออาชาอายุพยศเช่นเดียวกัน ลักษณะเหมือนกับม้าทว่าผีเท่านั้น
รวดเร็วกว่าหลายเท่า อีกทั้งแรงกำลังก็มากมายมหาศาล วิ่งได้นานหลายวัน
ติดกันโดยไม่ต้องหยุดพัก ที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดคือ มันไม่เชื่องง่ายๆ ต้อง
ใช้เวลาฝึกฝนนานหลายปี กว่าจะเอามาขี่ได้โดยไม่ถูกตีตจนกระเด็น

“หยุดดุด!” เสียงคนบังคับรถม้าร้องดังด้วยความไม่พอใจ ใครช่างบังอาจขวางทางรถม้าอันทรงเกียรติ

รั้วซีลอบดีใจ ในที่สุดเธอก็รอดแล้ว “ช่วยข้า...” ยังไม่ทันเหยื่อจนจบพลันได้ยินเสียงคนในรถม้าถามขึ้นมาเบาๆ เสียงของคนผู้นั้นนุ่มนวล แต่เต็มไปด้วยพลังอำนาจกดขี่ผู้คน

“หยุดทำไม เป็นหวาง⁸ ยิ่งรีบๆ อยู่”

“ทูลองค์ชายแปด มีขอรานน้อยมาขวางทางรถม้าเอาไว้ ประเดี๋ยวกระหม่อมจะรีบไล่ไปพะยะค่ะ”

‘องค์ชายแปดอวีเหวินหยวนหล่าง?’ ไม่รู้ว่าเวรซ้ำกรรมชดอันใด ถึงได้มาเจอบุคคลนี้ในที่แบบนี้ ในใจปั่นป่วนดังพายุบ้าคลั่งโหมกระหน่ำ เขาก็คือคู่มั่นเจ้าของร่างนั้นเอง และองค์รักษ์ของเขาก็บอกว่าเธอเป็นขอราน ไม่รู้ว่าตายอยู่ที่ตาตุ่มหรือไร

รั้วซีหาได้รู้ตัวเองไม่ ว่าตอนนั้นเธอมีสภาพยิ่งกว่าขอรานเสียอีก ตามตัวมอมแมมเปื้อนทั้งโคลนเปื้อนทั้งเลือด ชุตสีขาตัวบางขาดรุ่งริ่ง ผมแผ่วยาวสยายปรกหน้าจมนุ่มเหยิง แสงอาทิตย์ที่เกือบจะลับฟ้าส่องร่างเธอราวกับผีสาวอาชวาทที่ยังไม่ได้ไปผุดไปเกิด ร่างของเธอที่ทอดยาวบนพื้นดูอย่างกับต้นไม้แห้งที่ขาดสารอาหาร

“ได้โปรดเมตตาช่วยข้า...ว้าย!”

ฟัป!

ไม่ทันจะได้เฝ้าปากขอร้อง องค์รักษ์บังคับรถม้าก็ยกแส้ฟาดเธอเสียเต็มแรง ร่างเพรียวบางเบี่ยงหลบได้ทัน ทว่าไม่วายล้มลงบนพื้นคลุกดินจนดูน่าสมเพช

“ถอยไป! อย่ามาเกะกะ นังขอรานนี่ไม่รู้จั๊กที่ต่ำที่สูง”

เมื่อทั้งสองดำเนินด้วยความอดสู การเฝ้าปากขอร้องใครนั้นทำให้เธอ

⁸ เป็นหวาง คือ คำเรียกตัวเองที่แฝงความหยิ่งผยองขององค์ชายหรืออ๋อง

เจ็บไปทั้งใจอยู่แล้ว ยังจะมาโดนทำร้ายด้วยการถูกขับไล่อย่างกับหมูกับหมา ถ้าไม่คิดว่าชีวิตนี้กำลังจะดับดับอีกครา คิดหรือว่าเธอจะเอ่ยปากร้องขอ

คนในยุคนั้นเป็นอะไรกันไปหมด เห็นคนใกล้ตายยังไม่คิดช่วยเหลือ เธอเอื้อเพื่อผู้คนมากมาย ขำเพียงคนเลวเท่านั้น กรรมดีให้ได้แค่วิชีวิตนี้กับเธอ หรือ ส่วนกรรมสนองทำไมถึงมากมายนักเล่า

รั่วสีน้ำตาลลอบเข้า เหตุใดสวรรค์ถึงโหดร้ายนัก เธอไม่มีแม่แต่แรงจะเดินได้ด้วยซ้ำ

ระหว่างที่องค์กรขององค์ชายแปดยกมือขึ้นเตรียมจะฟาดเส้าใส่ร่าง ไร่ทางลื่นบนพื้นอีกครั้ง เขาก็เป็นอันต้องชะงักมือ เพราะด้านหลังมีรถม้าอีก ขบวนกำลังมา

“ไป!”

ขบวนรถม้าคันหุขององค์ชายแปดรีบร้อนเคลื่อนผ่านไปอย่างไม่มีดี คนพวกนี้ตั้งใจให้อาชาวยุพยตเหยียบย่ำเธอให้ตายจมธรณี แต่ไม่รู้่ว่าเพราะเหตุใดสัตว์อสูรพวกนั้นถึงเบี่ยงหลบ ไม่แม่แต่จะเฉียดกรายเข้าใกล้เสื้อผ้าเธอ ยังผลให้ผู้ที่กำลังจะจากไปพากันตกตะลึง ไม่เข้าใจกับเหตุการณ์ที่เห็น ทว่า ไม่มีเวลาย้อนกลับไปตรวจดูแล้ว

รั่วสีกอดเจ้าหมาน้อยในอ้อมอกแน่น นอนพุบ่นาอยู่บนพื้นดิน มีคิด ลูกขึ้นอีก เธอรู้สึกท้อแท้วุ่นหนึ่งจริงๆ แต่ก็เพียงวุ่นเดียวเท่านั้น ตอนนั้นเธอ แค้นอนเอาแรงต่างหาก

ในยุคนั้นนับถือและให้เกียรติผู้เก่งกาจมากความสามารถใช่หรือไม่ แล้วเธอเล่า ร่างนี้ไม่มีพลังยุทธ์ ต่อให้มันฝึกฝนร่างกายทุกวัน แค่อิลปะป้องกัน ตัวที่เคยเรียวมา ถ้าเจอพวกมีพลังยุทธ์ระดับสูง เพียงอีกฝ่ายติดนิ้ว เธอก็กลืนลมหายใจอย่างง่ายดายแล้ว มีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้เธอมีชีวิตอยู่อย่างภาคภูมิใจในยุคนั้น

ด้วยความคับแค้นใจที่พลุ่งขึ้นในอกอย่างรุนแรง เธอต่อสวรรค์และโชคชะตาอีกครั้ง ฝ่ามือขาวเนียนนุ่มฟาดลงบนพื้นอย่างหนักเพราะต้องการ

ระบายนามณ์

ตุ้ม!

‘รั้วซีชมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้นมองฝ่ามือตัวเองที่ฝังลึกลงในพื้นดิน เธอมองอย่างโง่มครู่หนึ่ง เพราะตกใจเลยส่งผลให้ก้อนเนื้อในอกเต้นแรงจนแทบจะระเบิดออกมา นี่มันพลังอะไร...

ถ้าพลาดลงไปธรรมดาก็ไม่น่าจะลึกถึงเพียงนี้ แต่ฝ่ามือเธอจมหายไปเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งพื้นดินรอบๆ รอยฝ่ามือยังแตกแยกออกเป็นเส้นๆ

“หรือว่านี่คือกำลังภายใน?” รั้วซีทักท้วงไปเองโดยที่ไม่รู้ว่ามันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด แต่นั่นก็เหมือนแสงสว่างที่ส่องผ่านเข้าไปในใจอันมืดมิดของเธอ ทำให้หญิงสาวมีกำลังใจมากขึ้น อย่างน้อยก็มีทางให้เธอได้แข็งแกร่ง มิต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในยุคที่เหยียบย่ำผู้ไร้ซึ่งพลังยุทธ์อีกแล้ว

“หยุดดุด!” เสียงคนบังคับอาชวายุพยศรีร้องสั่ง

ขบวนรถม้าที่วิ่งผ่านมามากันหยุดลงตรงหน้ารั้วซี แต่ขบวนรถม้านี้ต่างจากขององค์ชายแปดตรงที่มีเพียงคนบังคับอาชวายุพยศรีกับผู้ที่อยู่ภายในหาได้มีผู้ติดตามมากมายไม่ และอาชวายุพยศรีตัวนี้ก็ไม่เหมือนตัวอื่น เพราะที่หัวมีเขาสแหลมงอกออกมาคล้ายยูนิคอร์นในเทพนิยาย ขนดำเงางามไม่ต่างจากเส้นไหม

“ใครอยู่ข้างนอก” เสียงดังมาจากภายในรถม้า ทั้งทุ้มนุ่มน่าฟังและมีเสน่ห์น่าหลงใหล

“ทูลองค์ชายสี่ เป็น...เอ่อ...ยาโถว⁹ บาดเจ็บสาหัสคนหนึ่งพะย่ะค่ะ”

“เจ้าต้องการสิ่งใด” เสียงทุ้มนุ่มในรถม้าถามรั้วซีที่นอนหมอบอยู่บนพื้น

หญิงสาวค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นยืน ‘องค์ชายสี่อวีเหวินเสียหิมิง? พวกเขือพระวงศ์อีกแล้วหรือ คงเหมือนกันทุกคนนั่นละ’ ทว่าเธอไม่อาจหึงพวยง

⁹ ยาโถว คือคำเรียกเด็กสาวเชิงเอ็นดูหรือต่ำก็ได้ แล้วแต่น้ำเสียงคนพูด

จำต้องได้รับการช่วยเหลือ

“หม่อมฉันบาดเจ็บสาหัส ต้องการความช่วยเหลือ องค์ชายสีโปรดเมตตาด้วยพะคะ”

ร่างเพรียวบางโงนเงนจะล้มล้มแหล่ แเคียนอยู่ได้นี้ก็เต็มกลืนแล้ว ได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ ที่หนึ่ง คนภายในรถม้าก็เอ่ยว่า “ขึ้นมามี”

ร่ำซึ่งงัน ‘มันง่ายอย่างนี้เลย?’ เขายอมช่วยเหลือคนธรรมดาในสภาพใกล้ตายอย่างเธอหรือ

ร่างเพรียวบางค่อยๆ เดินไปที่รถม้า แต่พอจะก้าวขาขึ้นเท่านั้น อาชวายุพยศพลันเดินถอยหลังทำให้ตัวรถม้าถอยไปด้วยเช่นกัน ร่ำซึ่งเกือบเหยียบพลาดจนล้มหน้าคะมำ เธอกำมือแน่นแล้วก้าวขึ้นอีกครั้ง ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม

คนที่อยู่ภายในรถม้ากำลังกลั่นแกล้งเธอ! แต่อย่าคิดว่าร่ำซึ่งจะยอมแพ้ ในเมื่อเขาคิดยื่นมือช่วยเหลือก็ต้องช่วยตามคำพูด การกลั่นแกล้งเล็กๆ น้อยๆ รวกับเด็กนั้นเธอจะไม่ถือสาเอาความก็แล้วกัน

ในที่สุดหญิงสาวก็ก้าวขึ้นรถม้าไปจนได้ ขณะจะแหวกม่านเข้าไปนั่งภายใน ก็ได้ยินเสียงองครักษ์ที่บังคับอาชวายุพยศอยู่ห้ามปราม “ยาเณ เจ้าอย่าได้บังอาจ”

ร่ำซึ่งยังมือเมื่อคิดว่าเขาพูดถูก คนด้านในเป็นถึงองค์ชาย แล้วเธอเล่าเป็นใคร จึงคิดจะนั่งลงที่ด้านหน้า ทว่าเสียงทุ้มนุ่มน่าฟังกลับเอ่ยว่า

“เข้ามาได้”

องครักษ์หนุ่มคิดจะปรามอีกหนแต่ก็ไม่ได้พูดสิ่งใด ในเมื่อองค์ชายรับสั่งเช่นนี้แล้ว เขาจะกล้าขัดพระทัยได้อย่างไร ช่างน่าแปลกยิ่งนักที่เด็กสาวได้รับพระเมตตาที่ไม่เคยมีใครได้รับมาก่อน รถม้าคันนี้มีามิสตรีใดเคยเหยียบไม่ การได้เข้าไปนั่งภายในยิ่งเป็นไปได้เลยทีเดียว หากกล่าวว่าสัตว์อสูรพากันก่อกบฏ หมายถึงจะล้มทั้งสี่แคว้นให้ราบคาบยังจะน่าเชื่อถือเสียกว่า

“ขอบพระทัยพะคะ” ร่ำซึ่งกล่าวอย่างอ่อนแรง ซาบซึ้งในน้ำพระทัย ย่อตัวแหวกม่านแล้วค่อยๆ ขยับเข้าไป ทันใดนั้นรถม้าที่หยุดนิ่งพลันถอยหลัง

ด้วยความเร็วอีกครั้ง

โป๊ก!

รัวซึกัดฟันกรอด ลูบศีรษะด้านหลังป้อยๆ จากแรงขับเคลื่อนของรถ
มาเมื่อครูทำให้ร่างกายที่อ่อนแอภายหลัง สีสหน้าทีเหนื่อยล้าเหลอหลาด้วย
ความตกใจ เธอสาบานได้ว่าจะต้องเอาคืนไอ้องค์ชายกวนประสาทนี้ให้จงได้

หญิงสาวระมัดระวังมากขึ้น เนื่องมาจากเธออุ้มเจ้าหมาน้อยไว้ใน
อ้อมอก เลยไม่ทันระวังตัว ถึงกับหัวโขกกับขอบเข้าเต็มแรง ยิ่งดีที่ไม่ได้ถลา
ออกไปด้านนอกแล้วกลิ้งตกไม่เป็นท่า

ภายในกว้างขวางสมกับเป็นรถม้าขององค์ชาย เขาทำให้เธอแทบลื
มหายใจ ใบหน้าที่หล่อเหลาราวกับเทพเซียนบนสวรรค์ คิ้วเข้ม ตาคม
จมูกโด่งเป็นเส้นรับกับใบหน้า ริมฝีปากได้รูปสวย เรือนผมสีดำดั่งน้ำหมึกเกล้า
สูงครึ่งศีรษะ ปล่อยส่วนล่างยาวสยายระซุดหุหุหุที่มีสีดำสนิททั้งตัว ใบหน้า
นี้แลดูอ่อนโยนอยู่เป็นนิจ ทว่ากลับแฝงไว้ซึ่งความเย่อหยิ่งและถือตัว เขานั่ง
หลังตรง ทั้งยังเชิดหน้ามองตรง นัยน์ตาสีสนิมที่จับจ้องมองเธอดูไร้แว
วอย่างไรบอกไม่ถูก

“เจ้าต้องการให้เป็นนางช่วยอย่างไร” เขาถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“องค์ชายช่วยพาหม่อมฉันไปหาหมอกี้พอแล้วพะคะ” เธอกล่าว พลาง
ลอบสังเกตบุรุษตรงหน้าไปด้วย เขายังคงมองเธอนิ่งงัน นัยน์ตาคู่นั้นไม่อาจ
บอกได้ว่าคิดสิ่งใดอยู่ ทำให้เธอแอบถือในความสุขุมเยือกเย็นอยู่บ้าง แค่ว่า
ยอมช่วยคราวนี้ก็ถือเป็นบุญคุณใหญ่หลวงแล้ว แม้จะโดนกลั่นแกล้ง ทว่าเธอ
ยังมีโอกาสเอาคืนในภายภาคหน้า

“หมอ?...คือสิ่งใด” เขาถามเรียบๆ

รัวซึกัดกับอ้าปากค้าง ‘เจ้าจิ้งนี้ไปอยู่หลุมไหนมา ถึงไม่รู้จักหมอ’

“หมอกี้คือผู้ที่รักษาอาการบาดเจ็บ หรือผู้ที่รักษาคนป่วยนะพะคะ” เธอ
ตอบอย่างใจเย็นด้วยรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่สยดสยองยิ่งนัก เพราะเธออยู่
ในสภาพที่ดูไม่ได้เอาเสียเลย

“อย่างนั้นหรือ ที่นี้ไม่มีหมอย่างที่เจ้าต้องการหรอคะ” เขาตอบ
น้ำเสียงนุ่มนวล ยกมูมปากยิ้มอย่างขบขันในน้ำเสียงอดกลั้นของเด็กสาว

คำพูดของเขาฟาดแสกหน้าเธอเต็มเหนี่ยว นี่มันยุคบ้าอะไรกัน ไม่มี
แม่แต่หมอ!

รู้สิครุ่นคิดอย่างหนัก มันจะเป็นไปได้หรือว่าในยุคนี้ไม่มีหมอ? ช่าง
แปลกประหลาดเกินไปแล้ว แต่จากสภาพแวดล้อมและสิ่งที่เห็นมาตลอด
ทั้งวัน ก็บ่งบอกเธอได้เป็นอย่างดีว่าที่นี่ไม่สามารถใช้หลักวิทยาศาสตร์หรือเอา
ความเป็นจริงมาชี้วัดได้เลย

หญิงสาวได้ยินเสียงบุรุษตรงหน้าที่ห่างจากเธอหนึ่งช่วงเอ่ยว่า “กลับ
คฤหาสน์”

“หากไม่รีบกลับเมืองหลวงตอนนี้จะไม่ทันพิธีคัดเลือกผู้ดูแลรับผิดชอบ
บททดสอบศิษย์ใหม่ะนะพะยะคะ” องค์กรักษ์หนุ่มรีบเอ่ยอย่างร้อนรน ด้วยไม่
ได้คิดว่าสิ่งที่พูดมานั้นสมควรหรือไม่ ห่วงก็แต่ตำแหน่งอันทรงเกียรติ กลัว
ว่าองค์ชายของตนจะพลาดโอกาสอันดีไป เห็นๆ อยู่ว่าขบวนรถม้าที่นำหน้าอยู่
เมื่อครู่เป็นขององค์ชายแปด

น้ำเสียงทุ้มนุ่มน่าฟังเอ่ยอย่างขัดถ้อยขัดคำ และนี่คือคำประกาศิต
“เป็นหวางต้องการกลับคฤหาสน์” ในความสูงส่งและหยิ่งผยองยังแฝงไว้ซึ่ง
ความเกียจคร้าน ทำให้ใครก็ตามที่มองถึงกับต้องมนตร์โดยไม่รู้ตัว

รู้สิรีระแวงว่าเขาจะพาเธอไปที่ไหน ไปทำอะไร ทว่ายามนี้ไม่อาจช่วย
เหลือตัวเองได้จริงๆ ก็ได้แต่หวังพึ่งพาคนตรงหน้า เขาเป็นถึงองค์ชายผู้สูงศักดิ์
คงไม่คิดปลุกปล้ำยัยเธอที่เป็นแค่เด็กสาวที่มีท่าทางราวกับขอทานกระมัง ดู
จากอายุอานามของเขาน่าจะประมาณสิบแปดหนาวได้

พิษไข้ทำให้เธอมีหงสาตาเลย บุรุษตรงหน้ายังคงจับจ้องมองมาด้วย
แวตาทันเฉย เธออยากถามเขาให้รู้เรื่องราว ในยุคนี้มีคนป่วยหรือคนบาดเจ็บ
บ้างหรือเปล่า หรือท้ายที่สุดแล้วจะมีแต่ความตายรองรับเพื่อให้พ้นทุกข์

เมื่อตริตrongแล้วรู้สิจึงเยี่ยมหน้าออกไปนอกรถม้า ถามองค์กรักษ์หนุ่ม

ผู้บังคับอาชวายุพยว่า “ท่านช่วยไขข้อข้องใจให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาสักหน่อยเถิด หากท่านเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บจะรักษาอย่างไร” เสียงของเธอเบาราวกับขนนก องครักษ์หนุ่มเป็นผู้มีพลังยุทธ์ระดับสี่ชั้นสูงย่อมได้ยินเป็นธรรมดา

เขาหันมามองราวกับเธอเป็นตัวประหลาดที่ไม่รู้เรื่องง่ายๆ พวกนี้ “ยาเฝ้าผู้โง่ม หากเจ้าป่วยก็แค่กินยา หรือถ้าบาดเจ็บก็แค่รักษา มีตรงไหนที่ยากกัน”

รั้วชีระับอารมณ์ไม่ให้ระเบิดออกมา คำถามของเธอคงกว้างไปใช้หรือไม่ เขาถึงได้ตอบกวนโอ้ย “ข้าหมายถึงใครเป็นผู้ปรุงยา หรือใครเป็นผู้รักษา”

องครักษ์หนุ่มถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “เจ้ากินอะไรเป็นอาหารกันแน่ ถึงได้ไม่รู้จักผู้ปรุงโอสธ”

รั้วชีกำลังจะอ้าปากถามอีกครั้ง องครักษ์หนุ่มจึงชิงตอบก่อนด้วยต้องการจบปัญหา

“ผู้ปรุงโอสธมีลำดับชั้นที่ชัดเจน ถ้าเจ้าป่วยร้ายแรง ติดพิษ ขาขาด แขนขาด หรือเป็นอะไรก็ตามที่พิเศษมากเกินไป มีแค่ผู้ปรุงโอสธชั้นกลางขึ้นไปเท่านั้นที่จะให้ความช่วยเหลือได้ แต่ถ้าเจ้าบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย หรือป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ยาก ผู้ปรุงโอสธชั้นต้นจะเป็นผู้รับหน้าที่นี้ แต่อย่าคิดว่ายาเฝ้าโง่มอย่างเจ้าจะมีปัญญาซื้อหาโอสธหรือได้รับการรักษาง่ายๆ”

รั้วชีคิดตามคำพูดไปเรื่อยๆ เธอหาได้ใส่ใจกับคำเห็บแหนมต่างๆ ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง “คำถามสุดท้ายแล้ว ท่านองครักษ์ผู้รอบรู้ เพราะเหตุใดตัวข้าผู้นี้ถึงไม่มีปัญญาซื้อหาโอสธหรือได้รับการรักษาง่ายๆ”

องครักษ์หนุ่มมองเด็กสาวด้วยสายตาเวทนา นางนั้นโง่มากจริงๆ “ผู้ปรุงโอสธเชื่อว่าใครก็เห็นได้เสียเมื่อไร มีน้อยคนยิ่งนักในแคว้นชิงหลง และแคว้นอื่นๆ ก็ไม่ต่างกัน แม้แต่ผู้ปรุงโอสธชั้นต้นยังหายากเลย”

รั้วชีพยักหน้าเข้าใจ “ขอบคุณท่านมาก” แล้วกลับเข้ามานั่งนิ่งตามเดิม คิ้วเรียวตึงคันศรขมวดน้อยๆ เธอสมควรกลับไปตวยรังที่บ้านพักตระกูล ชื่อหมาจะดีกว่า ที่นั่นคงมียาให้เธอกินบ้าง เป็นถึงตระกูลแม่ทัพคงไม่ยากจน

ชั้นแค่นกระมัง

“องค์ชายสี่เพคะ หม่อมฉันต้องการกลับบ้านพักแล้ว จะกรุณาไปส่งในที่ใกล้ๆ ได้หรือไม่เพคะ” ร้วซียกแขนซับเหงื่อบนหน้าผาก อีกมือหนึ่งก็คอยลูบหลังเจ้าหมาน้อยที่หลับสบายไม่รู้เรื่องราวอะไร

“เป็นห่วงจะกลับคฤหาสน์ หากเจ้าต้องการกลับบ้านก็กระโดดลงไปเองเถิด”

ร้วซียื่นนิ้วก้อยไขหู ที่เธอไม่ได้แก้หูเสื่อมไขใหม่ ที่ได้ยินคำพูดนี้จากองค์ชายสี่ว่าเหวินเสวียหมิงผู้สง่างาม หากบอกว่าเขาเป็นเทพเซียนมาจุติบนโลกมนุษย์ เธอยังเชื่อได้อย่างสนิทใจด้วยซ้ำ แต่ไหนเสียใจได้ถึงได้แปลกประหลาด แท้จริงแล้วเป็นคนอย่างไรกันแน่

เขาบอกว่าจะช่วยเหลือเธอไม่ใช่หรือ...แต่เดี๋ยวก่อน เขายังไม่ได้รับปากสักหน่อย เป็นเธอที่ขอร้อง และเขาก็ให้ขึ้นมาบนนี้ แล้วสรุปจะเอาอย่างไรกับเธอกันแน่

ระหว่างที่ร้วซียากำลังเคลือบแคลงใจกับฝ่ายตรงข้าม เธอก็ลืมไปแล้วว่าตัวเองสวมเสื้อผ้าเปียกแฉะและหนาวเหน็บเพียงใด แต่ภายในรถม้านั้นกลับอบอุ่นสบาย แม้กระทั่งลมภายนอกที่พัดแรงยังไม่อาจเล็ดลอดเข้ามาทำให้เธอสิ้นได้ หญิงสาวไม่รู้ตัวลึกลับถึงความเปลี่ยนแปลง

“องค์ชายจะช่วยหม่อมฉันใช่หรือไม่เพคะ” เธอถามอย่างไม่แน่ใจ มือบางค่อยๆ เลื่อนไปตรงตำแหน่งที่เก็บมิดแล้วกำด้ามเอาไว้แน่น

มุมปากเขากระตุกยิ้มก่อนจะเอ่ย “เจ้าคิดว่าแค่ไม้จิ้มฟันนั้นจะทำอะไรเป็นห่วงได้?” ชายหนุ่มได้กลิ่นสนิมและเหล็กแผ่ออกมาจากตัวของหญิงสาว ทำให้รู้ว่านางพกพาของมีคมบางอย่าง หรืออะไรก็ตามที่ใช้ป้องกันตัวได้

ร้วซียคลายมือออกกลับมาลูบบนลำตัวเจ้าหมาน้อย “องค์ชายเข้าพระทัยหม่อมฉันผิดแล้วเพคะ ด้วยความยากลำบากที่ผ่านมา เกรงว่าทรัพย์สินที่พกพาจะสูญหาย หม่อมฉันเพียงตรวจดูเท่านั้น”

“ฮึ!” เขาแค่นเสียงขึ้นจมูก ก่อนจะเอ่ยอีกครั้ง “การที่เจ้าแต่งตัวเช่นนี้

ขึ้นมานบนรณมาของเป็นหาง ใช่ว่าต้องการยั่วชวนหรือไม่” ด้วยความบกพร่องทางร่างกายบางอย่างทำให้เขามีประสาทสัมผัสที่ผิดปกติ

ตอนที่อนุญาตให้นางขึ้นมา อวีเหวินเสวียหมิงรู้สึกได้ถึงน้ำหนักตัวของเด็กสาว แรงเหยียบของเท้าที่เบาเกินกว่าการแต่งกายปกติ เช่นนั้นแล้วอาการที่สวมนกมีน้อยขึ้น เหยียบได้กับสาวชาวบ้านที่สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ

ร่วซึกล้ำสาบานในใจเลยว่า หากยามนี้มีใครที่ช่วยเหลือได้นอกจากคนตรงหน้า เธอจะแทงองค์ชายปากเสียผู้นี้ให้พรวดไปเลยเหียว

“เรื่องนี้อองค์ชายก็เข้าพระทัยผิดอีกเช่นกันเพคะ หม่อมฉันประสบเคราะห์ ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้ ถึงได้ตกอยู่ในสภาพน่าสมเพชเวทนาเช่นนี้ หม่อมฉันต่ำต้อย มิบังอาจล่วงเกินเบื้องสูงหรือเพคะ”

“พูดได้ดี” อวีเหวินเสวียหมิงเอ่ยสั้นๆ เหตุใดเขาจะไม่รู้ว่าเด็กสาวกำลังกล่าววาจาเอาตัวรอด นางนั้นอยากบีบคอเขาให้แทบขาดจนทนไม่ไหว หัวใจนางเต้นแรง อีกทั้งลมหายใจยังหอบไม่สม่ำเสมอ โทสะคงพุ่งสูงจนเกือบจะถึงขีดสุด ทว่านางก็ยังคงอดทน หวังจะเอาตัวรอดโดยการพึ่งพาเขา

อวีเหวินเสวียหมิงเผยรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ ซึ่งร่วซึกก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นบ้าอะไร จู่ๆ ถึงได้ยิ้ม

องค์กรนี้หนุ่มผู้บังคับอาชวายุพยศรู้สึกแปลกใจไม่น้อย ธรรมดาแล้วองค์ชายของเขาแทบจะไม่สนทนากับอิสตรีด้วยซ้ำ ผิดกับเด็กสาวคนหนึ่งที่องค์ชายเอ่ยวาจาด้วยมากเป็นพิเศษ หรือองค์ชายเจอของเล่นที่ถูกลักใจเข้าแล้ว เพราะที่ผ่านมามีแต่หญิงสาวคนใดไม่สนใจองค์ชายของเขามาก่อน มีแต่จะรีบรุดเข้าหาถ้ามีโอกาส ยกเว้นก็แต่นาง ที่พูดคุยกตามปกติ ไม่สนใจจะสานสัมพันธ์ หนาซำยังพูดจาพลิกกลับไปมา มีหรือที่องค์ชายจะรู้ไม่ทันว่านางอารมณ์ขุ่นมัวเพียงใด

ในตอนทีร่วซึกคิดว่าองค์ชายสีตรงหน้ากำลังจับจ้องมองเธอ แท้จริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะเขาไม่ได้มองเธอ แต่เขามองผ่านทะลุร่างของเธอไปต่างหาก นัยน์ตาสีสนิมของเขาสะท้อนภาพก็จริงอยู่ ทว่ามันไร้แววและไม่ค่อย

สดใส

“รวีซีจ้องบุรุษฝั่งตรงข้ามเขม็ง ก่อนจะตัดสินใจแลบลิ่นใส่

“...”

แล้วเปลี่ยนมาเป็นยกมือขึ้นช้าๆ อย่างเงียบที่สุด โบกไปมาตรงหน้า
ผู้ที่เป็นองค์ชาย

“...”

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังนิ่งเงียบ หญิงสาวที่ถูกพิษไข้รุมเร้าก็เริ่มเหิมเกริม
กระทำตัวกำเริบเลิບสาน เธอค่อยๆ ยื่นมือไปหาเขา คิดจะแตะสัมผัสหัวเขา
เบาๆ ราวเมลงบอabinผ่านผิวน้ำเท่านั้น แต่มือยังไม่ทันได้แตะ ก็ต้องหยุดชะงัก
และชักกลับด้วยความว่องไว เมื่อได้ยินเสียงท่ม่ม่น่าฟังของอีกฝ่าย

“ยาโลวใจกล้า อย่าได้คิดแตะต้องเป็นหวาง หากยังอยากมีชีวิตอยู่”

รวีซีฟังอย่างไรรู้สึกอึ้ง แต่เขาก็กลับพูดด้วยน้ำเสียงที่มีเสน่ห์ ทั้งยัง
แฝงไว้ด้วยความกดดันและคุกคาม หญิงสาวรู้ว่าเขาพูดจริงทำจริงอย่าง
แน่นอน เธอเลยไม่คิดจะกระตุกหวาดเสียวอีก แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอได้พิสูจน์จน
แน่ใจแล้ว

องค์ชายลือวีเหินเสวียหมิง...ตาบอด!

ความจริงในข้อนี้ทำให้รวีซีตกใจ มิใช่ว่าเขาเป็นผู้มีพรสวรรค์หรือ
หรือ ตอนที่เข้าทดสอบพลังตอนห้าหนว ผลก็ออกมาว่าเป็นผู้มีพลังยุทธ์
สองสาย ตอนนั้นเขาอายุประมาณสิบแปดหนว ไม่รู้ว่าจะก้าวหน้าไปถึงขั้นไหน
ร้ายกาจเพียงใด ทว่าทำไมเขาถึงได้ตาบอดเล่า

จากตอนแรกที่โกรธเคืองอีกฝ่ายซึ่งคอยกวนประสาทกลั่นแกล้ง กลายเป็น
สงสารอย่างท่วมท้น หญิงสาวรู้ว่าที่เขาไม่ได้ไล่ลงจากรถม้าเพราะต้องการ
พากลับคฤหาสน์เพื่อช่วยเหลือเธอ ที่นั่นจะต้องมียาหลายขนานที่ช่วยรักษา
อาการป่วยนี้ได้

สมอมมีนางจนไม่อาจคิดต่อ รวีซีเอนหลังพิงผนัง หลับตาลงเพราะ
ต้องการพักผ่อน เพียงครู่ที่เธอหลับตา สติก็ขาดลงโดยพลันและหลับไปทันที

ด้วยความเหนื่อยล้า

อวีเหวินเสวียหมิงรับรู้ได้ว่าเด็กสาวตรงหน้าไม่อาจพูดจาได้อีก เพราะ
นางหลับสนิทเสียแล้ว

เขายกมือขึ้น เลื่อนมาใกล้แขนนางเพราะต้องการตรวจสอบพลังยุทธ์
ว่าอยู่ในระดับใด ขนาดนั่งห่างกันเพียงแค่นี้ เขายังไม่รับรู้ถึงพลังของนางเลย
สักนิด เป็นไปไม่ได้ที่จะมีเด็กสาวธรรมดาเดินเตร่อยู่แถวป่าชื่อจี้เจีย ป่าแห่ง
นี้มีแต่ผู้ที่มีพลังยุทธ์ระดับสามขึ้นไปที่จะย่างกรายมาได้ ผู้ที่ไร้ซึ่งพลังยุทธ์
หรือผู้ที่มีพลังยุทธ์ต่ำกว่าระดับสาม ไม่อาจหายใจเอาปราณบริสุทธิ์ของป่า
ชื่อจี้เจียเข้าไปได้ แต่ก่อนที่เขาจะได้ทดสอบพลังของนางก็เป็นอันต้องชะงัก
และลดมือลง

เจ้าหมาน้อยที่นอนหลับไม่รู้เรื่องราวมาตั้งแต่แรกส่งเสียงซู่ ตามปกติ
แล้วคนอย่างองค์ชายสี่อวีเหวินเสวียหมิงย่อมไม่ใส่ใจ ทว่าคราวนี้สัญชาตญาณ
บอกเขาว่าให้ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย สิ่งมีชีวิตตรงหน้าก็คงไม่ใช่สัตว์ธรรมดา
เช่นกัน

รถม้าเคลื่อนไปด้วยความเร็วสูง ดวงอาทิตย์สีส้มลับขอบฟ้าจนกลายเป็น
มืดสนิท พระจันทร์นวลส่องแสงส่องกระทบเส้นทาง แต่พอพ้นเขต
ของป่าชื่อจี้เจียมาได้ไม่นาน พลับปรากฏโจรหลายสิบคนโหมตีรถม้าของ
องค์ชายสี่ โดยหารู้ไม่ว่าวันนี้คือวันสุดท้ายที่จะได้หายใจ ไม่รู้ว่าพวกเขาไปกิน
ดีหมี่หัวใจเสือ¹⁰ มาจากไหนถึงได้หาญกล้าเทียมฟ้า จะปล้นทั้งที่ไม่ตรวจดูให้
แน่ชัดว่าใครจะสัญจรผ่านมา

“พวกเจ้าอยากได้อะไรก็เอาไป แต่ไข่มุกแก้วปราณอสูรจะต้องเป็น
ของข้า!” หัวหน้าโจรตะโกนสั่งลูกน้องนับสิบด้วยความฮึกเหิม ก่อนจะทะยาน
ร่างเข้าไปใกล้รถม้าด้วยความเร็ว รอบตัวมีไอพลังสีดำแผ่กระจาย พลังยุทธ์
อยู่ในระดับสามชั้นกลาง เหล่าลูกน้องมีพลังยุทธ์ไม่เกินระดับสาม ไอพลังบ้าง

¹⁰ กินดีหมี่หัวใจเสือ หมายถึง กล้าหาญเกินตัว

ลีขาว บ้างสีดำ เพราะเหตุนี้โจรพวกนี้จึงมารอดักปล้นผู้ที่เพิ่งออกมาจาก
เขตป่าช่อจี่เจีย

องค์กรนี้หนุ่มผู้บังคับอาชาอายุพยศไม่จำเป็นต้องลงมือ เพียงคนด้าน
ในรถม้าสะบัดมือวูบหนึ่ง ร่างโจรทั้งหลายที่เข้ามาใกล้รถม้า พลันระเบิดออก
ราวกับพลุไฟ ไอพลั่งสีเงินสาดแสงจนแสบตาทุกทิศทาง จากพลังอันรุนแรง
มหาศาลบ่งบอกได้ว่าผู้ใช้มีพลังยุทธ์ระดับหกชั้นสูง หยาดโลหิตสาดกระเซ็น
เศษเนื้อกระดูกกระจายจนไม่รู้ว่ของใครเป็นของใคร ทุกชีวิตดับสูญโดยไม่มี
เสียงร้องลี้กแอะ เบื้องหลังคารโลหิตทั้งไว้เพียงรอยล้อของรถม้าเท่านั้น...